

KORUNA SNŮ

NEKONEČNÝ KROK

JAN KUCIN

HOST

KORUNA SNŮ

NEKONEČNÝ KROK

JAN KUCIN

BRNO 2023

© Jan Kucin, 2023

Cover illustration © Veronika Cágová, 2023

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1975-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-1976-7 (ePUB)

978-80-275-1977-4 (MobiPocket)

Až přijde čas, kdy budoucnost dožene minulost, až se stane válka, co mění vše, tehdy se ukáže, zda osud dovolí ucházet se o trůn. Na samém konci, tam, kde umírají věštby, ve chvíli, kdy svět zadrží dech, se rozhodne, zda někdo si nasadí korunu snů.

VĚŠTBY A PROROCTVÍ

ESTELONIE, STŘÍBRNÁ VĚŽ. KULATÁ KNIHOVNA

Studené moře naráželo do kopcovitého pobřeží a houpalo na vlnách plachetnice kotvící v širokém zálivu u Posledního Přání. Svítalo. Nad hlavním městem Vrbenské vrchoviny ležel mlžný opar a vítr hnal po obloze husté nízké mraky. Bylo to nejpochemurnější počasí, jaké mohla začínající zima na nehostinném severském pobřeží nabídnout.

Lidé tu vstávali brzo. Nikdo jim totiž zadarmo nic nedal, a tak se už od rozednění vrhali do práce. Jenže teď přístav připomínal město duchů. Nový den jako by se nemohl probudit. Ulice zely prázdnotou a kromě mlhy se jimi plížilo zvláštní, tíživé ticho.

A strach.

Na Posledním Přání ležela smrt.

Včerejší den všechny a všechno ochromil. Místní obyvatelé jen tak něco nerozházelo. Drsné podmínky kovaly drsné lidi a neštěstí a strasti se tu většinou servírovaly den co den místo oběda. Jenže to, co se stalo na malém náměstí uprostřed města, uzemnilo dokonce i místní spodinu, podvodníky, rváče a hrdlořezy. Včera se totiž všechny jejich naděje, jistoty i představy utopily v krvi.

Čarodějnice zničila starý svět a lidé se dnes probudí do úplně jiného. A všichni se děsili, jak bude vypadat.

Ve spícím městě zahaleném mlhou blikalo pár osamoce-
ných světélek, řídce roztroušených za nemnoha prosklený-
mi okny. Nešlo jen o to, že skleněná okna tu lidé brali jako
zbytečný a drahý přepych. Většina z nich do ponurého světa
za vlastními dveřmi ani vyhlížet nechtěla.

Jedno světélko se jako skomírající bludička mihotalo nad
ostatními nezvykle vysoko. Domy tu nestály na příliš pev-
ných základech, a tak se město plazilo při zemi. Tenhle dům
byl ale patrový.

Světlo se linulo z velikých oken v nejvyšším podlaží, zven-
čí chráněných mřížemi. Okna nabízela výhled na přístav
i město. Za dobrého počasí tu měl pozorovatel dokonalý
přehled o kotvících lodích i o všeobecném ruchu dole na ulici.

Za okny se skrývala pohodlná, i když poněkud zašlá, špi-
navá a neudržovaná kancelář. Nepořádek osvětlovaly vydat-
né olejové lampy a žhnoucí krb. Všude se povalovaly knihy,
svítky papíru a lejstra, ale také prázdné láhve a chuchvalce
prachu. Jen na pracovním stole, stojícím poblíž krbu, byl
prach setřený. Pod stolem ležela hromada nepořádku, jak
jej někdo nedávno bez veškerých ohledů shrnul na zem, aby
na stole udělal místo. Deska stolu byla špinavá a poškrábaná.
Pokud by ji někdo vyčistil, zjistil by, že je stůl vyroben ze dře-
va smaragdového dubu. Na světě snad nežil další člověk, co
by se k tak překrásnému a drahému kusu nábytku choval
podobným způsobem. Jenže málokdo se podobal guverné-
rovi Vrbenské vrchoviny.

Guvernér Drimer seděl zády ke krbu, mnul si bradu a hrbil
se nad papíry poházenými po stole. Mezi nimi se tyčila zpola
nedopitá láhev kořalky. Celou noc nespal. To se mu stávalo
často, většinou si ale v tuto ranní dobu na uplynulou noc pří-
liš nepamatoval. Tentokrát si pamatoval všechno. Bolela ho
hlava. Otevřel láhev a pořádně se napil. Zbývalo v ní stále až
příliš mnoho. Zahleděl se zarudlýma očima do venkovní mlhy

a pak mrštil láhví do krbu. Rozbité sklo a alkohol zahučely a plameny zuřivě vyšlehly do místnosti. Jako zázrakem nic nechytló. Zdálo se, že se guvernérovi ulevilo.

Dveře do místnosti se neslyšně otevřely a zase zavřely.

„Všechny zprávy odeslány, pane,“ prohlásil muž, vzhledem i formálním šedivým oděvem připomínající úředníka. Postavil se před stůl a ruce založil za záda. „Jaká jsou vaše další přání?“

Guvernér vstal a pěstí udeřil do stolu.

„Aby ta děvka, co má tohle všechno na svědomí, konečně hnula dole v kobkách!“

„Už jsme vyslali naše neoficiální spřízněné ozbrojené síly, pane,“ odvětil uhlazeně a klidně úředník. „Odměna je obrovská, takže nepochybuji o tom, že v této chvíli jsou jim nadosah.“

Drimer se uškříbl. Neoficiální síly, znělo to tak — oficiálně. Skupina hrdlořezů a banditů, co se za čarodějnicí hnala, si takovéto označení nezasloužila ani v nejmenším. Co si ale naopak ta banda zaslouží, jsou peníze za její dostižení, nebo smrt v jejich zasraných kouzlech. Jinou možnost totiž nemají. Pokud by se vrátili s prázdnou, zabil by je on sám.

„Mám jen obavu, aby nenastaly potíže s rytíři,“ promluvil nezaujatě úředník. „Uprchlíci pravděpodobně míří jejich směrem.“

„Je to smečka prodejných pokrytců,“ odsekl guvernér. „Potíže nedělají nikdy. Starají se akorát o to, co jim nese peníze.“

Úředník přikývl. „Potom je tady ještě jedna záležitost, pane. Nikdo nechce uklízet... *následky*... nedávných událostí. Muži v tomto ohledu odmítají plnit rozkazy. Obecně se lidé k onomu náměstí nepřibližují.“

„Řekni veliteli, že kohokoliv, kdo neposlechne, může nasekat na kostičky a přidat do té břečky, co odmítají uklízet.“ Drimer byl rudý vztekem. „A taky mu řekni, že jestli se do večera nebude všechno lesknout, stáhnu z něho kůži!“

„Provedu,“ přikývl úředník a chystal se k odchodu.

„Ještě něco.“ Guvernér chvíli hleděl do hořícího krbu. „Chci vědět, odkud se ta čarodějnice vzala. Chci znát každého, kdo se s ní setkal. Chci vědět úplně všechno!“

„Udělám, co je v mých silách, pane,“ odpověděl úředník. Pak pokýval hlavou. „Mám však obavy, že toho příliš nezjistíme. Lidé se *skutečně* bojí.“

„Tak to se bojí *špatně*!“ zavrčel guvernér. „Udělejte cokoliv! Klidně vezměte matce děcko a uřežte mu nohy. Je mi to úplně fuk.“

Guvernér Drimer se posadil, srovnal si rukávy a pozapínal knoflíky uválené košile. „Někdo něco ví. Vždycky. Třeba ti, co se dívali z oken na náměstí. Pokaždé se někdo dívá.“

Guvernér se zamyslel a úředník pochopil, že už se od něho nic nečeká. V tichosti vyklouzl z pokoje a zavřel za sebou dveře.

Vládce Severního vévodství popíjel a hleděl do spícího, zamlženého města.

„Všechno, co se byt' jenom otřelo o tu čarodějkou, spálím,“ zamumlal tiše jen tak pro sebe. „Spálím klidně úplně celou Vrchovinu...“

Erik se probral po letném Kerinově doteku. Mladík nechápal, jak je možné, že se Lovec stále drží na nohou. Jako jediný ustavičně pozoroval krajinu, poslouchal a odbíhal,

aby zkoumal, co je čeká za horizontem a co se jim naopak žene v patách. A proto také věděli, že se za nimi řítí zběsilí pronásledovatelé. Kerin se v těchto věcech nemýlil...

Nad ránem je únava donutila k delšímu odpočinku. Koně sípali a Lili měla paže tak ztuhlé, že bezvládnou Devu skoro neudržela. Teodor se vyčerpaně sesunul z koně.

Neměli žádné zásoby. Zvířata s nákladem potravin a nezbytností zmizela neznámo kam, když se proti nim na ulici vyřítili piráti. Erikovi se hladem mlžil zrak. Na nohou ho držely jenom povzbuzující bylinky, které jim rozdal Kerin. I ty už ale téměř došly. K vodě se naštěstí několikrát dostali. Kerin vždy věděl, kde ji hledat.

Byli domluvení, že je Lovec probudí po dvou hodinách, což mohla být bezpečná doba, aniž by riskovali dostižení. Ovšem podle toho, s jakou urgencí teď Kerin budil i ostatní, Erik pochopil, že situace se změnila. Nepřipadal si odpočatější, než když uléhal. A srdce se mu sevřelo, když spatřil Teodora — jeho šedou, sinalou tvář s temnými kruhy kolem nemocných očí.

To už se probírala také Lili. Vypadala o něco lépe než ostatní, ale i na ní se vyčerpání podepsalo, protože jinak by pirátka v Kerinově společnosti ani nezamhouřila oka. Obcházela by kolem něho jako kočka, a pokud by dokázala syčet a ježít chlupy, přesně to by dělala. Tentokrát šlo však stranou i tohle. Teď šlo stranou úplně všechno.

Kerin opatrně probudil i zraněnou sestru. Deva celou cestu bezvládně visela v pirátčině náruči a ani ve chvílích, kdy se z bezvědomí probírala, nedokázala své zesláblé tělo ovládat. I teď sice otevřela oči, ale zůstala bez hnutí ležet.

Kerin odběhl do lesa. Nedaleko našel malou tůňku, kde uvázali koně, aby se zvířata alespoň napojila a nabrala co nejvíce sil. Erik moc dobře věděl, že i když útěk přežijí oni, koně určitě ne. Na tohle prostě nebyli stavění. Dříve či později je všechny do jednoho uštvou.

Když Lovec přivedl z lesa koně, všichni kromě Devy už stáli na nohou.

„Musíme vyrazit,“ řekl tiše. „Nevím, jak je to možné, ale ti, co nás honí, se přibližují neobyčejně rychle.“

„Jsou nejspíš sjetí zlatým prachem,“ zachraptěl Teodor a opřel se rukama a hlavou o sedlo. „Nemusí spát ani jíst. Aspoň nějakou dobu. Taký mají dost možná všichni náhradního koně, takže je střídají a zvířata se neuženu.“

„Dost mluvení. Nemůžeme se zdržovat,“ zavelel Kerin a vyskočil do sedla.

„Zastav, chlapče,“ řekl tiše Teodor.

Nikdy předtím Kerinovi *chlapče* neřekl. Ale teď by starému válečníkovi nejspíš připadal jako malý chlapec úplně každý. Erikovi se při Teodorových slovech opět sevřelo srdce.

„Okamžitě nasedněte. Když vyrazíme hned...“

„Dost!“ vykřikl Teodor. Kerin se překvapeně zarazil a pozoroval starého muže opřeného o sedlo.

„Dost...“ zopakoval slabě Teodor. „Nedokážeme to. Ne takhle.“ Ukázal na Devu. „Ona to nedokáže. Ani já to nedokážu. Nemá cenu si něco namlouvat.“

Kerin chtěl cosi namítnout, ale Teodor ho zarazil prudkým mávnutím ruky.

„Nikdy bych Devu neopustil, nic takového bych ani ve snu nenavrhoval!“ vyštěkl Erikův starý přítel a potlačil kašel. „Ale takhle pokračovat nemůžeme. Chytí nás a rozpárou jako psy. Je tady jenom jediná možnost.“

Teodor pokročil k Erikovi a přitom něco lovil pod košilí. Za okamžik si přes hlavu přetáhl kožený pásek, na němž se houpal veliký prsten — zlatý kroužek posázený rudými drahokamy. Erik ho u Teodora nikdy předtím neviděl. Na první pohled však poznal, že jde o šperk nesmírné ceny.

„Erik vyjede napřed. Nebudeme ho brzdit, a on tak do cíle dorazí podstatně dřív,“ řekl a předal Erikovi nádherný prsten na koženém pásku.

„Možná bych mohla vyrazit napřed já, nebo Kerin,“ navrhla Lili, která dosud mlčela a rovnala sedlo. „Přece jenom...“

„Ne!“ zarazil ji ostře Teodor. „Musí to být Erik. Je z nás kromě Devy nejlehčí a kůň pod ním vydrží nejdéle.“ Jeho pohled plný smutku se setkal s pirátčíným a na okamžik splynuly v bolestném pochopení.

„Musí to být Erik...“ zašeptal Teodor.

Lili mlčky přikývla. Stejně tak Kerin. To, co říkal starý válečník, dávalo smysl. Erik nehybně stál, v ruce svíral prsten a zíral do kalných očí svého celoživotního přítele. Nemohl se pohnout a nevěděl, co má dělat.

„Jeď tryskem až do pevnosti, Eriku,“ přerušil ticho Teodor. „Nemůžeš ji minout. Stačí se držet cesty. Ukaž strážím tenhle prsten a řekni, že musíš okamžitě mluvit s velmistrem, že je to otázka života a smrti. Bude tě poslouchat. Přiveď pomoc.“

Teodor vzal kožený pásek, přetáhl ho Erikovi přes hlavu a prsten zastrčil hluboko za výstřih. Pak Erika oběma rukama uchopil kolem ramen.

„Leť jako vítr, Eriku. Vím, že to dokážeš.“

Potom mladíka objal. Objal ho silně a pevně. Erik mu objetí oplatil, zavřel oči a potlačil slzy.

„Jsem na tebe pyšný, Eriku. Jsem pyšný, v jakého muže jsi dospěl,“ zašeptal mu do ucha. Pak ho pustil a zatlačil ke koni.

„A teď už jeď!“ okřikl ho důrazně a naléhavě mávl rukama. „Zachraň nás. Zachraň ji!“

Teodor kývl směrem k bezvládné Devě a Erikovi se rozbušilo srdce. Přinutil tělo k pohybu a vyšplhal do sedla. Ze strany k němu přistoupil Kerin a dal mu poslední dva malinkaté

látkové pytlíčky naplněné povzbuzující bylinkovou směsí. Erik si jeden vložil do úst a druhý schoval do kapsy. Podíval se na Teodora. Ten mu pohled oplatil a na ztrhané tváři se objevil úsměv, který mu dodal víc odvahy a odhodlání, než by dokázalo tisíce slov.

Teodor pleskl koně po zadku. Zvíře vystřelilo vpřed. Erik se zapřel do třmenů a napjal zrak k obzoru. Věděl, že to dokáže. Že přátele zachrání. Rozhodl se, že jiná možnost neexistuje. A to mu dodalo sílu.

Pozorovali Erika, dokud nezmizel za první zatačkou. Pak do tíživého ticha promluvil Teodor.

„Já s vámi, děti, dál nepůjdu...“

Lili s Kerinem mlčeli. V takových chvílích lidem docházejí slova — když toužíte říct mnoho a není na to čas, ale říkat málo nemá smysl.

Teodor přistoupil k Lili a chytil ji za ramena.

„Slib mi, že Erika ochráníš. Že nedopustíš, aby se mu cokoli stalo. Že ho v bezpečí dovedeš domů. Slib mi to...“

„Máš mé slovo. Nic se mu nestane. Ne, dokud budu dýchat,“ odpověděla Lili. Po tváři jí stékaly slzy. Rychle si je setřela a rozesmála se bezradným smíchem. „Podívej se na mě! Jako nějaká blbá ženská!“ zavrtěla hlavou Lili a se starým válečníkem se pevně objali. Když se pustili, Teodor se usmíval. Takhle se neusmíval už dlouho.

Přijal svůj osud. V duši mu zavládl mír.

„Tady máš zbytek peněz.“ Teodor vylovil ze záhybů oděvu kožený váček a předal ho Lili. „Použij je na cokoli, co uznáš za vhodné. A ještě poslední věc.“ Promnul si zamyšleně bradu a díval se na pirátčiny vrhací dýky zasunuté v kožené vestě. „Máš pořád ten otrávený nůž? Myslím, že bych pro něj mohl najít uplatnění.“

Lili se usklíbla a vytáhla jednu kudlu z pouzdra. „Tady je. Ukaž těm hajzlům, co je to bolest.“

Teodor nůž přijal a opatrně ho zasunul do boty. Potom Kerin, Lili i Teodor společným úsilím dostali do sedla Devu a přidrželi ji, dokud na koně nenasedla pirátka.

Ke starému válečníkovi pak přistoupil Kerin. Na moment se mu tiše zadíval do očí. Potom udělal něco, co ještě nikdy neudělal.

Uklonil se.

Když Lovec zvedl hlavu, Teodor mu nabídl ruku. Kerin ji přijal a ruce se pevně sevřely na předloktích. Stisk se uvolnil, Kerin se otočil, dvěma kroky došel ke koni a vyskočil do sedla. Za uzdu chytil i Teodorova koně a vyrazil vpřed. Lili se naposledy otočila.

„V životě jsem potkala jenom několik chlapů, co by jich byla *skutečně* škoda. Ty jsi jeden z nich. Kdybys byl pirát, byl bys jeden z těch zasraně nejlepších. Ať máš Převozníka na své straně, příteli.“

Teodor jí pokynul hlavou a usmál se. Lili vyrazila za Kerinem.

Starý válečník ji sledoval, dokud mu nezmizela z dohledu. Potom si promnul bolavá stehna a vydal se do lesa ke studánce. Po cestě se sehnul pro lopuchový list a zkroutil ho do kornoutu. Došel k vodě a vrchovatě naplnil rostlinný kalíšek. Sedl si na povalený kmen, usrkával průzračnou tekutinu a vnímal chladivý pocit v hrdle a pichlavé mravenčení mokrých prstů — pocity připomínající skutečný život. Na okamžik zatlačily do pozadí bolest a slabost zbědovaného těla. Nevěděl, kolik sil mu zbývá, ale to, že pořád ještě cítil chlad ledové vody, mu dodávalo odvahu.

Pozoroval klidnou hladinu a přemýšlel, za jak dlouho se asi drobné kousíčky ledu na kraji spojí do pevné ledové krusty a až do jara celé jezírko uspí.

Ještě jeden poslední boj. Ano. Ještě jeden. Led ve mně nemrzne dost rychle. Tahle tůňka stihla pomoci nám. A já ještě stihnu pomoci jim. Smrt si pro mě přišla pozdě.

Usmál se. Dopil vodu, hodil list na hladinu a sledoval, jak se rozbalil do celé své krásy. S bolestnými vzdechy se postavil a vydal se nazpět. Když dorazil k cestě, vytáhl z pochvy u pasu dlouhý meč. Zadíval se na lesklou čepel a jeho oči se na několik minut ztratily kdesi v její kovové, krvavé minulosti. Potom se rozhlédl kolem sebe.

Cesta byla v těchto místech rovná, ale úzká. Kvůli začínajícímu zimnímu chladu se vyšlapaná hlína a kameny spojily v pevný podklad a koně tudy mohli bez obav běžet bezpečně a svižně. Okolní les ale nikdo neudržoval a keře a klády jezdcům rozhodně neumožňovaly cestu pohodlně objet. Na šířku tu dokázali vedle sebe cválat dva, maximálně tři jezdci. Pronásledovatelé tedy musí projet přímo kolem něj.

Teodor opřel meč o zem a těžce se posadil doprostřed cesty. Chvilí se sunul po zemi, než našel pohodlné místo, kde ho nic netlačilo. Nohy zkřížil pod sebou a meč položil na cestu. Ruce si založil do klína.

Pak zavřel oči.

Vzpomínal na to, jak Erik udělal první krůčky. Jak se s Dorianem šermovali dřevěnými mečíky a on je učil, jak to dělat správně. Jak se ti dva spolu tajně vytráceli z domu, aby hledali dobrodružství, a on je sledoval, aby si neublížili. Vzpomínal na Serenu, jak seděla u bílého plátna, a na její krásné štíhlé paže. Vzpomínal na klid a řád panující v bertonovském sídle. Na to panství, kam nikdy nevtrhla válka, zoufalství ani neštěstí. Vzpomínal na to, že po všech sebeošklivějších zimách vždycky přišlo nádherné jaro...

Z podřimování ho probral rychle se blížící dusot mnoha kopyt. Nedokázal říct, kolik uběhlo času, ale bylo mu to jedno. Nezáleželo na tom. Otevřel oči, uchopil meč a s jeho pomocí se postavil. Oběma rukama se o něj opřel a čekal.

Za okamžik se objevili jezdci. Řítily se zběsile vpřed, ale jak zpozorovali uprostřed cesty stojícího muže, začali hromadně

brzdit. Nakonec zastavili a na moment bylo slyšet jen sípání určených koní. Jeden z jezdců pobídl zvíře a stanul před Teodorem. Ten k němu vzhlédl a klidně mu oplácel tékavý pohled doprovázený přerývaným dechem.

„Ty jsi jeden z nich, že, dědku?“

Žádná odpověď. Jen tichý, unavený pohled.

„Nechali tě tady chcípnout, aby si sami zachránili prdel, co?“ vyštěkl jezdec a začal se chechtat. Vytáhl z pochvy meč a následovalo hromadné řinčení oceli za jeho zády. Někteří muži na sobě měli kožené brnění, jiní destičkové, další jenom kožešiny, v rukou zbraně všeho druhu. A opravdu s sebou vedli mnoho koní, aby je mohli po cestě střídát. Jak Teodor zíral do těch zlých očí nahoře před sebou, byl si jistý, že měl pravdu i v tom, že jsou všichni sjetí. Podobných očí už totiž za život viděl až příliš.

„Objedte toho chcípáka a pokračujte v honu,“ pobídl gestem velitel skupinu mužů za sebou. „Já a pár chlapů se s ním trochu pobavíme a doženeme vás.“

Starý válečník ustoupil kousek stranou a uvolněným místem se vydal první jezdec ze skupiny. Jakmile však švihl otěžemi, Teodor se prudce otočil, zadní otočkou máchl mečem, u toho se přikrčil a těsně nad zemí sekl běžícího koně přes nohy. Ten se se zaryčením zhroutil a v kutálející se zmeti kopyt rozmačkal jezdce. Za ním se svalil k zemi i jeho kumpán. Další už stihli koně zastavit a za dupotu, koňského ržání a lidského řevu a nadávek se na okamžik skupina na ucpané cestě zastavila. Teodorovi se při útoku podlomila kolena a teď se vrávoravě snažil co nejrychleji znovu postavit.

„Zasranej dědek!“ zasyčel velitel a pobídl koně. Ostatní ho následovali, ale kvůli zmítajícím se zvířatům mu nemohli stanout po boku. Velitel se naklonil v sedle a zkušenou rukou se prudce ohnal po vstávajícím Teodorovi. Ten instinktivně

povolil kolena a upadl zpátky na zem, takže mu ostří neškodně zasvištělo kolem hlavy. Na zemi se překulil a dlouhým mečem nepříliš důrazně zasáhl přední koňskou nohu. To stačilo, aby se zraněné zvíře vzepřelo na zadní a vyhodilo jezdce ze sedla.

Ostatní pronásledovatelé rychle pochopili, co se děje, a seskakovali z koní. Pár se jich vydalo přímo po cestě a ostatní obíhali lesem, aby se dostali Teodorovi do zad.

Starý válečník měl pocit, že postavit se znovu na nohy byla ta nejtěžší věc, jakou kdy dokázal. Ale povedlo se. Sípavě dýchal a ruce, sevřené na rukojeti meče, se mu trásly. Proti němu stanul velitel, kterého předtím ze sedla shodil kůň. Oči mu zuřivě těkaly a z koutků úst odletovaly sliny. Nijak se nerozpakoval a zaútočil.

„Chcípní, hajzle!“

Byl mladý, plný sil a sjetý prachem, takže necítil bolest. Teodor sotva stál a těžce oddechoval. První úder odrazil na poslední chvíli. Pak se jich na něho sypalo víc a víc a on ustupoval a chabě se bránil. Koutkem oka zahlédl, jak se k němu zezadu blíží další útočníci. Odrazil jednu ránu zepředu. Viděl, že ve stejnou chvíli k němu míří meč i zezadu, ale nedokázal reagovat. Ostří mu zanechalo hluboký šrám na stehně. Nastavil meč před sebe, ale sek mu ho vyrazil z ochablých prstů. Dopadl na zem. Místo smrtelného úderu však dostal kopanec do obličeje. Sjetí hrdlořezové se chtěli pobavit.

V hlavě mu hučelo. Slyšel, že kdosi křikem ostatní povzbuzuje, aby přišli blíž. Podařilo se mu si kleknout a zvednout hlavu, takže viděl, jak se kolem něho těsně uzavírá shluk těl. Křik, nadávky, plivance a smích příliš nevnímal. Nic z toho totiž nebylo důležité. Důležité bylo jenom to, že ho potkalo štěstí.

Stálí u něho proklatě blízko.

Utřel si krev, co mu stékala z rozbitého čela do očí. Vnímal, že mu z nohy vyvěrá rudý potok a zároveň s ním uniká i život, ale bolest už necítil.

Studánka už zamrzla.

Necítil tělo. Zkusil pohnout hlavou. Šlo to. Ještě žije.

Zůstala poslední kapka vody. Pak už přijde jenom led.

Za války měli takové pořekadlo — *žiješ, dokud bojuješ*. Říkali ho často. Hnalo je totiž dál. V bitevní vřavě, kde není nic, jen křik a smrt, člověk lehce ztratil sám sebe. Pokud si zavrtal dost hluboko do hlavy, že máchat mečem znamená žít, často mu to pomohlo z takové vřavy se dostat.

„Žiješ, dokud bojuješ...“

Nahmatal v botě rukojeť dýky. Sevřel ji a vložil do toho stisku veškerou zbylou sílu. Neunavoval se opatrností. Prostě ji z boty vytrhl a máchl co největším obloukem kolem sebe. Podařilo se mu zasáhnout víc mužů, než čekal.

Všichni od něho uskočili a i ti, co je dýka řízla přes stehno, se zoufalému pokusu umírajícího válečníka jen smáli.

Smáli se do chvíle, než začali rvát bolestí a zhroutili se na zem v nekonečné agonii způsobené jedem pronikajícím do krve. Proti *téhle* bolesti nepomáhal ani zlatý prach...

Nic z toho už ale Teodor nevnímal. Nevnímal ani to, jak mu do těla vnikly čepele. Led se za ním zavřel. Udělal všechno. A když uděláte všechno, co je ve vašich silách, je taková smrt dobrá. Nekonečný klid se starému válečníkovi rozlil tělem.

Pak klid roztál a vzal s sebou i všechno ostatní.

Slunce skrz trhající se mraky rozpustilo hutnou mlhu. Stálo nízko nad obzorem, ale výš už ani nevystoupá. Začínající zima ho nahoru nepustí. Paprsky příliš nehřály, a než zase budou, uběhne několik měsíců, ale jinovatka i led přece jen malinko povolily. Nízké lesnaté kopečky vypadaly jako lesknoucí se, svěží obrázek.

Erik krásu nevnímal. Zkřehlé prsty sotva udržely otěže a stehna odmítala pracovat v souladu s koňským rytmem. Cítil se tak slabý, že koně už ani nepovzbuzoval. Posledních několik minut tak zvíře jen pomalu šlo. Stoupala z něho pára a hlavu mělo svěšenou k zemi.

Dorazil do nížin, lesy řídly, cesta se rozšiřovala a otevíral se před ním jasnější výhled. Až konečně spatřil to, za čím se celou cestu hnál. Za malým hájkem se po pravé straně Erikovi před očima zjevila pevnost. Když ji spatřil v celé kráse a velikosti, beznaděj jako zázrakem zmizela. Zvedl hlavu a zahleděl se na masivní bránu s padacím mostem. Nevěděl, jestli za to mohla vzdálenost nebo absolutní vyčerpání, ale viděl ji rozmazaně a připadala mu nedosažitelně daleko. Zaťal prsty na otěžích.

„Poslední jízda, koníčku. Slibuju,“ zašeptal a kopl koně do slabin.

Zvíře na to ale nereagovalo. Erik kopal víc a víc. Nakonec se kůň dal do klusu. Neběžel rovně. Sípál. Po chvíli se začal třást a zastavil se. Erik tušil, co to znamená. Pokusil se vytáhnout nohy ze třmenů a seskočit. Když se mu to

povedlo, bylo už pozdě. Zvířeti se podlomily nohy a zřítilo se na bok. Erik se dokázal trochu odrazit a uhnout, takže ho kůň nezavalil. Pádu ale nezabránil. Třískl sebou o zem a vyrazil si dech. Vyškrábal se na nohy, ale znovu se sesunul na kolena. Motala se mu hlava. Pak si všiml, že k němu běží dvě postavy. Rozeznal v nich rytíře. Neohrabanými prsty nahmátl na krku kožený pásek a přetáhl si ho přes hlavu.

Rytíři přiběhli, s kovovým chřestěním se zastavili a sehnuli se k vysílenému mladému muži. Na něco se ptali a prohlíželi si uštvaného koně. Erik však slova nedokázal vnímat. Zvedl ruku a v otevřené dlani se jako svatý symbol zatřpytil veliký prsten. Muži se zarazili a překvapeně na šperk zírali.

„Musím vidět velmistra,“ promluvil stěží srozumitelně Erik. „Mé přátele pronásledují banditi. Je to otázka života a smrti. Potřebuji pomoc...“

Muži spolu rychle prohodili několik vět. Potom se jeden rozeběhl k bráně a druhý zvedl Erika na nohy. Přehodil si jeho ruku přes ramena, uchopil ho kolem pasu a vykročil s ním k pevnosti.

Když vstoupili bránou za hradby, slyšel Erik kolem sebe hluk koní a lidí v těžkých brněních. Zrak ho zrazoval čím dál víc a okolí vnímal přes jakousi mlhu. Přehled o čase ani prostoru už neměl žádný.

Nazpět do reality ho vrátila facka. Seděl na lavici a naproti němu dřepěl muž. Měl hustý prošedivělý plnovous a stejně tak prošedivělé vlasy svázané do ohonu.

„Kde jsi vzal tohle, chlapče?“ zeptal se přísně a strčil Erikovi před oči šperk na koženém pásku. „Či je ten prsten?“

„Teodor,“ zachraptěl Erik. „Teodor mě poslal. Pronásledují nás. Chtějí nás zabít. Prosím...“

„Teodor?“

Vousatý muž začal něco hlasitě křičet, ale Erik už nerozuměl. Jeho mysl se nořila pod studenou vodní hladinu a ta se nad ním nakonec zavřela. Zůstalo ticho a tma.

Lili se řítila vpřed. Snažila se vnímat jen cestu přímo před sebou, ale nedařilo se jí to. Za zády slyšela dusot kopyt a řev pronásledovatelů.

Prvního koně vyměnili už před pár hodinami. Cítila, že pod ní každou chvíli padne i ten druhý. Jednou rukou křepčovitě svírala Devu, druhou rukou šlehala otěžemi a snažila se donutit koně, aby stačil Kerinovi. Lovec se taky soustředil pouze na cestu vpřed. Věděl totiž stejně jako ona, že ohlížet se nemá smysl. Že by jim to pouze bralo cenné vteřiny a ničilo soustředění. A taky vyvolalo úzkost a bezmoc.

Hnalo se jich za nimi prostě příliš mnoho.

Boj vůbec nepřipadal v úvahu. Pokud je doženou, je konec. Jenže Lili už věděla, že *pokud* není to správné slovo. Dávno už jí došlo, že oddalují nevyhnutelné. Dusot kopyt a řev banditů přehlušoval vše ostatní. Neslyšela ani vlastní dech. Připadala si, že běží uprostřed zdivočelého stáda.

Náhle se Lili přece jen ohlédl. Se ztrátou pouhých několika desítek metrů za sebou skutečně to *stádo* uviděla. Pronásledovatelé hystericky kopali koně do slabin a mávali tasenými zbraněmi. Řvali, ječeli a přibližovali se.

„Kurva!“

Na několik dlouhých vteřin nedokázala od sjetých a ječících zabijáků odtrhnout oči. Konečně se přinutila hlavu zase otočit. Před sebou uviděla kovovou zeď. Tryskem se blížící, železem pobité koně i muže. Dlouhá kopí mířila přímo proti nim a do srážky zbývalo několik vteřin.

Lili sevřela Devu, nalehla i s ní na koňský krk, zaťala prsty do hřívky a zavřela oči.

Vnímala, jak pouhé centimetry kolem nich projíždí těžká jízda. Jak víří vzduch a země se třese. Pod sebou cítila paniku zvířete, které nevědělo, co má dělat, a tak prostě běželo dál.

Za chvíli převládl pocit, že jsou s Devou samy. Kůň, vyděšený k smrti, se hnál pořád tryskem vpřed. Pirátka otevřela oči a zjistila, že jsou mimo nebezpečí. S vypětím všech sil přinutila ztrhané zvíře zastavit a otočila se. Viděla bitevní vrávu a slyšela vzdálené zvuky smrti. O kus dál stál Kerin a vše bez hnutí pozoroval.

Její pozornost upoutal další blížící se jezdec. Zastavil u pirátky a zvedl hledí. Jeho brnění i kovové chrániče obrovského koně zdobily zlaté vzory. Husté, prosedivělé vousy se draly z přílby.

„Kde je Teodor?“ zeptal se stroze rytíř a postavil se tak blízko, že si s pirátkou zírali přímo do očí. Z jejího prázdného pohledu však poznal odpověď i beze slov.

„Zemřel, abychom my mohli žít.“

V rytířově tváři se objevil hněv. Zarazil hledí a popohnal koně do trysku, aby se připojil k boji.

Lili se zadívala do lesa. V pozadí zuřila bitva, ale ona ji nevnímala. Mimoděk k sobě přitiskla Devu a v očích se jí zaleskly slzy. Myslela na Teodora. Myslela na zradu svých kumpánů. Na to, co všechno se stalo, a co naopak nestalo. Na to, že z malých věcí můžou vyrůst velké. Na podělaný hrdinství.

Na to, že život umí být občas pěkně na hovno...

*Jedna noha, druhá, ptáci už tu nezpívají
Třetí noha, čtvrtá, stíny stíní víc, než mají
Pátá noha, šestá, nevím kam, ale nechod tam
Sedmá noha, osmá, jak tam budeš, budeš sám
Když pavoukovi dojdou nohy, už dávno není cesty zpět
Pozor na to, co si přeješ, Erdu umí měnit svět*

DĚTSKÁ LOVECKÁ ŘÍKAČKA

Seděla na zemi. Srdce jí bilo pomalu a dýchala slabě. Skrz zavřené oči se *dívala* kolem sebe. Dívala a čekala. Trpělivě a dlouho.

Než Arga tohle místo našla, uběhlo několik dní. Zdánlivě bezcílně bloumala podél ohromné propasti, u níž stála prastará pevnost Kamenné Město, a nic z jejího chování neukazovalo, podle čeho se vlastně řídí. Nikdo ji však nesledoval. Rozhodně nikdo z Lovců. Věděla to se stejnou jistotou, s jakou letí pták nebo plave ryba. Její dar byl totiž jedinečný. A díky němu mohla ona jediná Erdua objevit.

Ona jediná ho mohla *zastavit*.

Lovce spojovalo s divočinou prazvláštní pouto. Vnímali zvířata a také to, jak ona vnímala okolí. Cítili nálady a stavy mysli. Skrz stromy se do nich opíral vítr a přes klidnou vodní hladinu do nich pronikaly otřesy země. Lovci do celého obrovského lesa rozpínali sami sebe a díky tomu obsáhli ze světa mnohem víc než obyčejní lidé. Obyčejný člověk totiž jenom poslouchal a otevřel oči. Oni k pozorování otevřeli i *mysl*.

Jenže Erdua takto najít nebylo možné. Nemohli jste se snažit hledat v lese jeho stopy, protože on *byl* lesem. Nemohli jste ho zpozorovat skrz ostatní živé tvory, protože on pro ně *vypadal* stejně obyčejný jako kámen. Nemohli jste ho

cítit, protože on *byl* všemi vůněmi celých kopců. I kdyby stál uprostřed Kamenného Města, dokázal by zůstat pro všechny skrytý.

Pro všechny — až na Argu.

Ona totiž jako jedna z mála dokázala kromě divočiny stejně vnímat i lidi. Takový dar se objevoval vzácně a i v případě, že ho některý z Lovců v sobě ucítil, většinou tuhle svoji část odvrhl a zatlačil do nevědomí. *Pouto* totiž Lovecům umožňovalo poslouchat harmonii lesa a částečně se s ní propojit. Když se ale do toho začali motat i lidé, všechno se hrozně komplikovalo.

Harmonie byla vlastně opojná. Lovci by to sami nikdy nepřiznali, ale šlo o jakousi drogu. Každý z nich se jí oddával a mysl do té harmonie nořil stále víc. Bez ní už by žít nechtěli. Jenže ve spojení s lidmi se veškerá harmonie otrásala v základech. Zůstaly jenom obrazy a dřina, bez plného pocitu klidu a smyslu.

Arga nevěděla o nikom dalším, kdo by touto cestou mezi Lovci momentálně kráčet. Ale nijak ji to netrápilo. Už v mládí tuto stránku přijala a tíhu svého daru nesla bez stínu nespřavedlnosti nebo závisti, že ostatní mohou na rozdíl od ní čerpat z divočiny klid, mír a pocit sounáležitosti.

A to ji přivedlo až sem. Hluboko do kaňonu, kde čekala, až se Erdu zjeví. Našla ho, protože byl pořád alespoň z malé části člověkem. A i když se ta nepatrná část skrývala kdesi uvnitř a dokázal ji před divočinou utajit, Arga její ozvěnu stále cítila. Nechávala stopy, jaké mohla objevit jenom ona. Proto našla i stezku vedoucí do průrvy. Nikdo jiný by si stezky nevšiml, vyhýbala se jí i zvířata.

Když před několika dny vyrazila z Kamenného Města, netušila, kam ji pátrání zavede ani kolik času jí zabere. Nespěchala. Držela se Erduovy stopy jako po probuzení unikajícího snu a někdy se na dlouhé hodiny zastavovala, aby jí ten neviditelný vlásek neproklouzl mezi prsty. Když

Argu slabá nitka nakonec zatáhla do propasti, vůbec jí to na náladě nepřidalo.

Obrovská skalnatá průrva v zemi Lovce vždy děsila, a kdykoliv se k ní přiblížili, dostavovala se úzkost a strach. Nikdo už nevěděl přesně, co prastará pevnost postavená na její hraně původně hlídala, ale ať už šlo o cokoliv, instinkt je pořád neomylně varoval. A hluboká propast uprostřed kopců tyto instinkty zaručeně probouzela. Proto do ní žádný Lovec nikdy nesestupoval. Arze ovšem právě teď nic jiného nezbyvalo, pokud se s Erduem chtěla doopravdy setkat.

Nechtěla se s ním setkat. Jenže cítila, že to prostě udělat musí.

Myslí pátrala po okolí. Erdu byl blízko. Dost blízko na to, aby o něm věděla, ale ne dost na to, aby ho skutečně odhalila. Jenže on se přiblíží, tím si byla Arga jistá. Seděla totiž přímo v jeho sídle — v jakési jeskyni pod skalním přewisem. Nestála tu postel, truhla ani kameny na zemi neohraničovaly ohniště se zbytky popela, přesto však Arga cítila ten *otisk*. Tu význačnost, kterou Erdu po sobě všude zanechal. A tak trpělivě čekala.

Když otevřela oči, zahlédla, jak se k ní mlhou a stínem cosi blíží. Erdu se stále skrýval, ale ona věděla, že je to on. S vypětím všech sil začala vnímat lidské tvary, až se jí konečně zjevil. Vystupoval z okolí jako skrytý, maskovaný vzor, šikovým malířem vetknutý do většího obrazu. Odhalili jste ho pouze v případě, že jste se dívali na správná místa a věděli, co přesně hledat. Když jste ho ale jednou objevili, skryté tvary už jste vnímali jasně a zřetelně.

Shrbená postava se opírala o křivou hůl a dlouhé, prošedivělé neupravené vlasy volně splývaly přes ramena i obličej. Lovci se o vlasy starali a zaplétali si do nich nejrůznější ozdoby, ale jestli to kdy dělal i Erdu, dávno už se tohoto lidského zvyku vzdal. Zastavil se několik metrů před Argou

a čekal. Zvedl hlavu a vlasy se rozdělily do stran, takže odhalily malé, nevýrazné, vrásčité oči. Jeho výraz připadal Arze bezcílný a měkký.

Zodpovědná se pomalu postavila a oplácela starci omamný pohled.

„Takže jsi mě našla.“

Mluvil tiše a nezaújatě. Jako by sděloval něco tak nedůležitého, že sotva stálo za to to říct.

„Ano,“ odvětila Arga. Snažila se zachovat klid, ale v Erduově společnosti to šlo těžko. „Přinášíš s sebou chaos a zkázu. Dokud ses držel stranou, mohla jsem tě nechat. Ale teď, když svůj jed šíříš dál, přišel čas, aby tě někdo zastavil.“

„Pojď se mnou,“ prohlásil Erdu, jako by si vůbec nevšímal toho, co mu žena říkala. Obrátil se a chtěl vykročit do stínů.

„Ne!“

Výkřik Erdua zarazil. Prudce se otočil a sevřel hůl oběma rukama.

„Nemůžeš vyhrát,“ řekl tiše a pozoroval Zodpovědnou. „Tohle není boj, který bys měla vést.“

Arga zatařala pěsti a zavřela oči. Erdu stál před ní a ona ho *viděla*. Zaměřila se na to, co v něm ještě zůstalo z člověka, a hledala skulinku. Zahlédla ji. Vnikla dovnitř jako vítr do pootevřených dveří.

Lidské světlo jí ale unikalo. Čím hlouběji šla, tím vzdálenější jí připadalo. Okolí se kolem ní začalo svírat. Nemohla dýchat, nemohla *ven*. Sesunula se na kolena. Nedokázala otevřít oči. Nedokázala se *vrátit*. Cítila na hrudi tíhu kopců, valily se po ní kameny a jako lavina jí duněly v duši. Živé bytosti z ní vysávaly energii a nutily ji klesat hlouběji. Vítr jí fučel do otevřených úst takovou silou, až jí trhal plíce. Voda ji nesla jako divoká řeka a zároveň jí zamrzala v těle. Z jedné strany se rozpouštěla v šedý, mrtvý prach a z druhé ji spaloval nekonečný žár.

Všechno se v ní pralo o poslední zbytky života. V ochromeném těle a mysli nezůstalo místo ani na pohyb, ani na obyčejnou myšlenku. Vše se odehrávalo v nekonečném okamžiku bez jakýchkoliv možností nebo souvislostí.

Pak ji obalilo světlo a vytáhlo její bezvládné tělo *ven*.

Arga otevřela oči. Chtěla se nadechnout, ale nedokázala to. Panika jí projela bezvládným tělem a spatřila nad sebou klečícího Erdua. Položil jí dlaň na hrudník a ona cítila, jak cosi povolilo. Prudce se nadechla a rozkašlala.

Erdu se zapřel o hůl a vstal. Položil si ruku na temeno hlavy.

„Tohle není místo, kam by se měl kdokoliv vydat,“ zašeptal nepřítomně a nahrbil křivá záda ještě o něco víc. „Pokud to zkusíš znovu, pravděpodobně zemřeš.“

Žádná zloba ani výčitky. Arga poznala, že by se jí ve snaze znovu mu proniknout do mysli nesnažil zabránit. Stejně tak ale věděla, že by se o to už nikdy nepokusila.

Opřela se o lokty a posadila se. Slabost ustupovala, ale tušila, že plná síla se jí jen tak nevrátí. To, co zažila, si bude pamatovat po celý život. Část z toho místa se jí otiskla do duše a její malý kousek už zůstane sevřený na věky věků.

Najednou se na Erdua dívala úplně jinak. Nerozuměla mu o nic víc než předtím, ale místo stínů a nejasných hranic tajemné bytosti teď vnímala spíš jeho nahrbená záda, ruce sevřené na křivé holi a zamlžený pohled, přicházející odkudsi z nekonečné dálky.

Vstala a otrásla se. Do propoceného oblečení se opřel vítr a ona víc než kdy dříve zatoužila po vydatném ohni a teplých přikrývkách.

„Pojď. Čeká nás kus cesty.“

Arga starce následovala. Erdu přizpůsobil tempo vysílené Zodpovědné a šel pomalu. Mířili na druhý konec propasti. Tady na dně se mlha míchala s podivnými stíny a Arga

neviděla víc než pár metrů nad sebe. Snažila se tedy sledovat alespoň nejbližší okolí.

Ostré vlhké skály jen výjimečně pokrývaly rostliny. Sem tam se tu uchytil pichlavý, zakrslý keř, ale hlavně nejrůznější mechy a jakési mazlavé plísně. Dno se rozšiřovalo a zužovalo, někde desítky metrů široké, jinde jen uzounké průchody. Zem pokrývala prostupující skála nerovnoměrně zanesená rozbitými kameny a hliněnou drtí, plnou podivné, černé, rozpadající se vyvrheliny. Zdálo se to tu dokonale pusté. Když procházeli poblíž skalní stěny, zahlédla Arga pavouka, ale jinak nic. Čím déle šli, tím blíž se držela svého shrbeného průvodce. Stíny se zdály temnější a podivné zvuky se ozývaly stále blíž.

Náhle se Arga zastavila. Počkala, dokud se nezastavil i Erdu.

„Kdo jsi?“ Odpovědí jí byl nepřítomný pohled a v něm otisk vzpomínky na to, co v jeho hlavě na okamžik zažila.

„Prochází tebou hranice,“ zašeptala. „Jsi zlý.“

Dívala se do nehybné vráscité tváře s malýma očima a na silné, šlachovité prsty s velkými klouby, zatnuté do dlouhé sukovité hole. Cítila únavu a slabost.

„Ale jsi i dobrý.“ Zhluboka si povzdechla. Propoceným oděvem projel studený vítr a ona se otřásla zimou. „Neseš v sobě tíhu celé divočiny. Jsi jako bod, kde se spojují světy.“

„Zlo, dobro — to jsou jen slova. Voda, vzduch, země, oheň, smrt... Pro ty jsou všechny iluze vytvořené lidmi úplně nepodstatné.“

„Proč vůbec jsi?“

Když se teď Arga na starce dívala, nedokázala v něm zbytky člověka vůbec spatřit. Jeho holí byly stromy. Jeho pláštěm vítr. Jeho nohama horská bystřina plná kamenů. Jedna jeho ruka se rozpínala kolem ve víru mrtvolného

prachu a druhá vše požírala v rudém žáru. A v jeho středu se rozléval *život*. Hranice mezi ním a okolním světem se stíraly.

„Jsem, aby mohl být tento svět. Tyto kopce. Tato rovnováha.“

Erdu se odmlčel a zavřel oči. Arga cítila ohromnou tíhu a potlačila nutkání ke shrbenému muži přiskočit a podepřít ho. Věděla, že by to k ničemu nebylo...

„Jsem, protože divočina zavolala. Nikdo jiný na to volání nedokázal odpovědět.“

Arga pocítila, že začíná chápat víc, než kdy do této chvíle chápala. Svět vždy zaplnil všechna prázdná místa. A vůbec nezáleželo, jak se člověk rozhodl ani co lidé považovali za správné či špatné. Protože v konečném důsledku věci, co měly být udělány, udělány nakonec také byly. I ta nejhorší práce našla ruce, které ji vykonaly.

Jenže když divočina zavolala, znamenalo to, že se objevil důvod.

„Co rovnováhu narušilo, Erdu?“ zeptala se tiše Arga. „Proč musíš nést tohle břímě? Co to způsobilo?“

„Lidé,“ odvětil stroze stařec. „Vždy jenom lidé.“

Zodpovědná mlčela a čekala. Sama sebe považovala za starou, ale oproti muži opřenému o hůl si připadala jako dítě. Tiše pozorovala člověka ztraceného mezi světy.

„Už dávno rovnováhu poškodili,“ promluvil nakonec stařec. „Ale až teď se bude platit. Pojď,“ pokynul jí holí a vydal se zase na cestu. Arga pochopila, že víc se teď nedozví.

Začala si znovu uvědomovat, jaká je jí zima. Na lesy se už snášel sníh a sem hluboko na dno kaňonu se nikdy nedostaly sluneční paprsky. Jenže při téhle teplotě tady dole už mělo všechno dávno namrznat. Od pusy jí stoupala pára a mísila se s hutnou mlhou, ale led tu na zemi ani na vlhkých skalách neviděla nikde.

Erdu se zastavil. Klekl si na jedno koleno a pokynul Zodpovědné, aby se k němu připojila. Arga si dřepła. Křivá hůl se natáhla kupředu a špičkou se dotkla země. Zahleděla se na to místo a po chvíli soustředění začal z okolí vystupovat obraz.

Uviděla prasklinu, sotva několik centimetrů širokou. Erdu ukázal vpřed holi a ona vnímala, jak se prasklina v zemi táhne do dále. Čím víc se na ni soustředila, tím víc cítila její hloubku. Tím víc ji prasklina přitahovala. Jako vodní vír ji stahovala dolů a temná hlubina k ní pomocí štěrbin skrz samotnou zemi promlouvala. Jako ozvěna šepotu, co se odráží neustále tam i zpět a nikdy tak docela nezanikne.

Erdu jí položil ruku na rameno a Argu to vytrhlo ze spárů tíživé pozornosti, upnuté kamsi dolů do nekonečna. Ještě včera by se Erduovým dotykem cítila prokletá, ale teď za něj byla vděčná.

Postavila se. Prasklina ji *nasávala*.

„Co je to?“ zeptala se třesoucím se hlasem.

„Jízva,“ odvětil Erdu a jemným dotykem ji nasměroval pár kroků nazpět. Arga ustoupila, ale pořád sledovala spáru mizící jako nejasný tvar v mlze a stínech.

„Země tu kdysi bývala otevřená. To, co patří do útrob, tudy unikalo ven.“

Erdu ustoupil, pohladil okolní mlhu a potom hůl. Prasklina se začala rozplývat, až ji Arga ztratila z očí. Pořád věděla, že tam je, ale už ji neviděla. Navíc se mlha a stíny u země prohnuly, a tak ji skryly docela.

„To ty jsi zemi zavřel?“

Arga netušila, jak byl Erdu starý. Podle všeho nanejvýš kolem sta let, ale teď už nevěděla, čemu vlastně věřit.

„Ne. Já ji jenom hlídám. Hlídám hranici. Je tu příliš tenká a příliš slabá. Mohlo by přes ni leccos pronikat.“ Zadíval se Zodpovědné do očí a ona pochopila, co jí chce říct. „Může do sebe stahovat. Může vyvolat nutkání, aby byla *použita*.“

„Je to...“ Arga se zarazila. „Tudy pronikli démoni na svět?“ „Ne.“ Stařec svěsil hlavu ještě hlouběji. Zdálo se, že přemýšlí. „Měla bys vědět.“ Pokýval hlavou. „Měla bys *vidět*.“

Erdu vkročil do stínů a Arga ho následovala. Netušila, co ji čeká, ale teď už nebylo cesty zpět. Snažila se příliš nepřemýšlet. Nevnímat promrzlé tělo a nepokládat si zbytečné otázky. Zacílit pozornost jen na to, aby poslouchala.

Erdu se zastavil a posadil se. Podíval se na ni a ona pochopila, že ho má napodobit. Když si sedla naproti němu, připadala si hrozně malá. Shrbený stařec se na ni teď díval z výšky. Do veliké náruče mezi široká ramena by se bez problémů mohla schoulit jako dítě. Dlouhé nohy složil křížem pod sebe a hrubýma rukama svíral hůl. Postavil ji na zem mezi ně a čekal.

Arga se po krátkém zaváhání natáhla a chytila se hole stejně jako on. Zavřel oči a ona také. Chvilí se nic nedělo. Arga se soustředila na svůj dech a snažila se vyprázdnit mysl. Potom, nenápadně a pomalu, si uvědomila, že přestává cítit okolní chlad.

A pak *usnula*.

Jako první si všimla obrovského stromu. *Starého stromu*. Obraz se vykresloval. Stála na kraji srázu a shlížela do *měsíčního údolí*. Tak ho nazval Erik. Byl to romantický název, který přesně vystihoval Erikovu zvědavou a čistou duši. Scéna, na niž se teď dívala, se však odehrávala mnohem dřív, než do údolíčka Erik vstoupil.

Všechno se zelenalo a průzračná voda padala vodopádem do jezírka. Strom v té době ještě *nežil*, ale ani ho nesžírala démonská nákaza. Majestátně se nade vše tyčil a rozložitá koruna, plná ptáků a veverek, zakrývala skoro celou roklinu. Na dně mezi stromky a keři proudil lesní život a zem pokrýval nadýchaný mech.

Obraz se vykresloval dál...

U obrovského šedostříbrného kmene, mezi prastarými kořeny, se objevili lidé. Jak se vyjasňovaly podrobnosti, Arze úzkostí poskočilo srdce.

Irida.

Uldenova žena. Kerinova a Devina matka. Křičela a držela se za veliké břicho. Nad ní se skláněl Ulden a tiskl jí ruku.

A na druhé straně vedle Iridy klečel Erdu.

Arga obrazy před sebou vnímala jako skrz jakousi clonu. Chtěla se přiblížit, ale nemohla. Slyšela křik rodící ženy. Ale scénu neviděla pouze očima a neslyšela jenom ušima. Pronikaly do ní i *pocity*. Vnímala obrovskou snahu, obrovskou péči, obrovské úsilí. Cítila síly, jaké u porodu neměly co dělat. A přes to všechno nakonec křik utichl. Jenže pak se už neozvalo vůbec nic.

Úsilí vystřídala beznaděj a zoufalství. A v tom okamžiku se muži podívali jeden druhému do očí, chytili se pevně za ruce a udělali něco, čím porušili pravidla tohoto světa.

Arga nerozuměla tomu, co se v údolí odehrávalo, ale cítila sílu proudící na pomoc.

Ozvalo se zasténání. Pak se přidal dětský křik. Ulden držel malý látkový uzlíček a pevně ho k sobě tiskl.

Deva.

Arga ale cítila spolu se štěstím a úlevou i beznaděj. Ulden předal dítě Erduovi. Ten ho neobratně chytil do velikých dlaní a pozoroval Devina otce, jak se přitiskl k Iridě. Tiskl se k ní tak dlouho, dokud ji neopustil všechn život.

Na Argu dopadla ohromná tíha. Vedle ní se jako stín zjevil Erdu. Kdyby se na takovémto místě mohla vylekat, vyděsila by se k smrti. Ale takhle jen s podivným pocitem bezmoci stála nad roklinkou vedle sešlého, shrbeného, vrásčitého muže, co sledoval sám sebe u jednoho z klíčových okamžiků jeho uplynulého života.

Erdu jí položil nehmotnou ruku na rameno a holí ukázal na šedý strom. Arga sledovala, kam stařec mířil, a když zahlédla, co měl na mysli, zmocnila se jí hrůza.

Zespondu *skrz* strom stoupal vzhůru černý stín. Pohyboval se líně, jako hutný kouř z čerstvého, zapáleného dřeva za úplného bezvětrí. Vystoupil ze šedostříbrného dřeva a zlá chapadla se natahovala k Iridinu bezvládnému tělu.

Arga chtěla vykřiknout a vrhnout se jím na pomoc. Pohnout se ale nedokázala. Připadala si jako pod hladinou, jako ochromená nějakým jedem. Bezmocně pozorovala, jak se Erdu a Ulden postavili před nehybné tělo. Erdu si přitiskl k hrudi malý látkový uzlíček a druhou rukou před sebe napřáhl křivou hůl.

A střetli se se *stínem*.

Bojovali. Arga to nedokázala popsat slovy. Zmatené pocity se mísily s podivnými obrazy, bolest střídala zběsilost, ale nakonec se dal *stín* na ústup. Erdu opatrně předal malinkatou Devu jejímu otci a ten ji beze slova převzal. Přehodil přes sebe huňatý kožešinový plášť a schoval do něj také Devu.

Arga ještě okamžik pozorovala dva vysílené muže sedící pod obrovským stromem vedle bezvládné Iridy, než se obraz začal rozplývat. Svět se jí zamotal a ona znovu ucítila chlad. Když otevřela oči, seděla naproti Erduovi a držela se jeho hole. Opatrně ji pustila a sledovala, jak si stařec povzdechl a položil křivé dřevo do klína.

„Už před jejím narozením jsme věděli, že Deva bude důležitá.“

Erduův pohled se změnil. Účast a smutek. Stín minulosti, přinášející stín ztraceného muže.

„Už od početí se jí *dotýkal* život i harmonie celých lesů. Ulden, Irida i já. Tušili jsme, že může přijít chvíle, kdy nezbudě než se rozhodnout. A naše síly že nemusí stačit. Proto jsme se vydali na místo moci...“

Erdu Argu upřeně pozoroval. Pokýval hlavou a nejspíš si pomyslel, že tomu, co připadá jasné jemu, ona vůbec rozumět nemusí.

„Staré stromy. Právě na těch místech rostly a pomáhaly ta místa i utvářet. Místo beze stromu je jen nenaplněná možnost, strom bez místa zase živoří a chřadne. Čím příhodnější místo, tím větší a silnější strom. Skrze ně unikala nahromaděná síla vzhůru.“

Stařec mluvil potichu a pomalu. Argu napadlo, že je to možná vůbec poprvé, co svoje vědomosti s někým sdílí. Nedokázala vysvětlit proč, ale v hloubi duše cítila, že Ulden toho věděl nejméně tolik jako sám Erdu.

„Spojovaly to, co dřímá v hlubinách, s naším světem. Pak přišla katastrofa. Stromy zkameněly. Veškerá síla zmizela. Všechno se poškodilo. Všechno zesláblo. Rovnováha se navždy vychýlila...“

Erduova slova se vytratila do chladu a mlhy. Stařec zavřel oči. Po několika nekonečných minutách Arga ten tíživý okamžik prolomila.

„Jak jste dokázali přistoupit k síle, Erdu? Když je uzavřená v hlubinách a staré stromy zkameněly? A proč jste ji nečerpali *odtud*? *Cítím*, že síla je tu všude kolem...“

Erduova dlouhá ruka vyletěla tak rychle, že Arga pohyb skoro neviděla, a prsty přiložil na její ústa. Zodpovědná seděla jako opařená a netroufala si ani se pohnout. Až za nějakou dobu stařec ruku odtáhl, zvedl hlavu a otevřel oči.

„Tohle místo...“ zašeptal a odmlčel se, hledaje, jak se správně vyjádřit *lidskou* řečí. „Nic není tak nebezpečné jako tohle místo.“ Povzdechl si a vstal. „Pojď“, řekl rozhodně a znovu vykročil do mlhy. „Musíš to *pochopit*.“

Zodpovědná vstala a následovala ho. Ušli však sotva několik metrů, když se stařec zastavil u velké louže. Odněkud ze záhybů prastarého oděvu vytáhl dlouhý pruh

plátna a zadíval se do vody. Po chvíli namířil holí na hladinu.

„Podívej se.“

Arga vodu sledovala. Netrvalo dlouho a něco se pod ní zavlínalo. Na hladině se zjevil černý tvor, podobný tlusté pijavici, mrskl sebou a znovu zmizel u dna. Arga se otrásla a o krok ustoupila.

„Ta věc je zlá,“ řekl Erdu a přistoupil ke kaluži. Když se k ní sehnul a ponořil do ní konec plátna, Arga potlačila nutkání odtáhnout ho pryč. On v klidu dokončil, co začal, a druhý konec látky položil přes okraj kaluže na suchou zem. Vstal a ukázal na látku holí.

„Voda ale zlá není.“

Arga pozorovala, jak látka tekutinu nasává a ta přes ni vzlíná a jak suchá zem pod druhým koncem postupně vlhne. Stará žena začínala chápat, co se jí Erdu snaží říct.

„Ta věc skrz látku cestovat nemůže. Jenom voda,“ řekl potichu stařec a podíval se na Argu. Ona přikývla a dál zamýšleně sledovala louži.

„Ten kus látky představuje starý strom? To je měsíční vrba?“

Přikývnutí.

„A tahle propast? Tahle *jizva*?“ Když otázku položila, zmocnila se jí úzkost. Už totiž tušila, jakou dostane odpověď.

Erdu však nepromluvil. Místo toho natáhl hůl a koncem rozryl zem, takže voda začala z kaluže rychle vytékat ven. Arga v hrůze uskočila stranou a zírala pod nohy, aby zachytila jakékoliv známky černého *stvoření*. Spatřila ho.

Pijavice sebou mrskala směrem k nehybně stojícímu Erduovi. Arga sevřela pěsti a zatajila dech. Těsně předtím, než se tvor dostal k cíli, stařec švihl holí a černou věc rozdrtil. Chvilí se kroutila, ale nakonec ztuhla. Rozpustila se

v černý sliz a spolu s vodou se vsákla do země. Zůstal po ní jen tmavý flek.

„Rozumíš?“ položil Erdu pochmurnou otázku a otočil se k ochromené ženě.

Arga přikývla. Takhle propast bývala prasklinou v samotné zemi. A skrz ni mohlo na tento svět pronikat *cokoliv*.

„Jak silná je jizva, která tu po zhojení průrvy zůstala?“

„Bývala pevná. Ale od okamžiku, kdy se vytratila síla, je velice slabá.“

Arga pozorovala tmavý flek na hrubé skalnaté zemi. Ru-kama si třela paže a trup a snažila se zahnat neúprosnou zimu. Přemítala o tom, co se právě dozvěděla, a nakonec v hlavě zformulovala tu správnou otázku.

„Když byl kamenný strom *mrtvý*, jak jste mohli s Uldenem skrz něj přistoupit k síle? A jak přes ten strom mohlo něco proniknout vzhůru? Pochopila jsem, že to nejde.“

Erdu sledoval, jak se Zodpovědná snaží zahřát, a nejspíš konečně přijal myšlenku, že by ji mohla trápit zima. Těžko říct, jestli on sám takový pocit ještě znal. Ale pokynul jí a vydali se na zpáteční cestu.

„Síla na povrch proudí neustále. Jenže od katastrofy... velice pomalu.“ Erdu neslyšně plul stinným kaňonem plným husté mlhy. „Snaží se pronikat, kudy to jen jde. Netryskala do světa volně, tak jak se tomu děje teď, po tom, co Deva strom probudila. Ale i dřív se k ní dalo přistoupit. A my věděli *jak*. Strom nám ukázal cestu...“

Stařec utichl a chvíli kráčel mlčky. Arga ale odpovědi potřebovala.

„A co démoni?“

Erdu mlčel. Arga vycítila, že tato část příběhu je těžká i pro něj. Nakonec promluvil. Tak tiše, že Arga jeho slova sotva slyšela.

„Když z *hlubiny* čerpáš, *hlubina* to cítí.“

Hůl pravidelně dopadala na zem, ale žádný zvuk se neozýval. A neozývaly se ani Erduovy kroky. Arga sama chodila neslyšně, ale tohle rozhodně nedokázala. Proto se jí na okamžik zazdalo, že hlas vlastně ani nepatří k žádnému tělu. Že se prostě objevuje v místech, kde jste očekávali Erduovu skleslou hlavu.

„Ti, co jsou v hlubinách uzamčeni, nedokáží proniknout přes samotnou zem. To dokáže jedině síla. Můžou ale spolu se silou vyslat kus *sebe*. Můžou do ní napustit *jed*.“

Arga si vzpomněla na černý stín, který viděla v Erduových vzpomínkách vystoupat skrz *strom* na náš svět, a na boj, co s ním Erdu a Ulden svedli. Otrásla se a okolní tmavá zákoutí na dně propasti jí připadala ještě temnější.

„Zachránili jsme Devu. A zároveň přitáhli *noční mûru*.“

Ze starcova hlasu cítila Arga chmury tak silné, že na ni snad doléhaly i z okolních skal. A možná že tomu tak skutečně bylo.

„A Irida...?“

„Buďto ona, nebo Deva,“ odvětil stroze Erdu a Zodpovědná v nešťastném pochopení pokývala hlavou.

„Stín se jí chtěl po smrti zmocnit?“

„Ano. Zastavili jsme ho. Jenže...“ Erdu se zarazil a chvíli mlčel. „Potom nám unikl. A zbytek... znáš.“

Arga kývla a v očích se jí zaleskly slzy. Zbytek doopravdy znala. Od Uldenovy smrti, přes Kerinovo odcizení až po zkázu divočiny a málem i Lovců samotných.

Najednou pocítila vztek. Na Erdua a jeho cizí a odtahitý hlas. Na to, že bez známek lidskosti o lidských osudech rozhoduje a tváří se, že nejsou vůbec důležité. Vnitřní hlas jí podsouval myšlenku, že zlobu by měla spravedlivě rozšířit i na Uldena, ale ona ten hlas umlčela a vztek směřovala jen ke starému muži po svém boku.

„Kdo jsi, že rozhoduješ o osudech naší země?!“ zakřičela, chytila Erdua za rameno a prudce ho otočila k sobě. Stařec

se tomu poddal a tíživým, měkkým výrazem čelil tváří v tvář hněvu Zodpovědné.

„Kdo jsi, že rozhoduješ, kdo zaslouží či nezaslouží žít?“ pokračovala Arga a hlas se jí třásl. „Kdo jsi, že porušuješ přírodní řád?! Že přivádíš zlo pod záminkou dobra a svým *neomylným* úsudkem rozhoduješ, že si zaslouží zachránit dcera, a ne matka?!“

„Ne,“ zašeptal stařec a přes těžká víčka se díval přímo do jiskřících očí rozzlobené ženy. „Tohle mi nepřísluší. Jedině matce. Nebo... otci.“ Erdu zavřel oči a pokýval hlavou. „Ulden rozhodl.“

Arga najednou cítila, že jí zlost jako vítr uniká mezi prsty. Vztek nahrazovala bezmoc.

„Takže Ulden. On rozhodl o našem osudu?“ Promnula si lesklé, unavené oči, objala se rukama a studené prsty schovala pod paže.

„Rozhodnutí...“ Erdu se odmlčel a hledal správná slova, „často způsobí mnohem víc, než kam je možno předem dohlédnout.“

„Ale proč? Proč si kdokoliiv myslí, že má cokoliv rozhodovat sám? Že má právo ostatní obejít?“

Myslela na Uldena. Na mocného muže, kterému nikdo nerozuměl. Jak se jí vzdaloval, až ho nakonec samota stála život. A možná i život Iridy. Jeho činy vedly k návratu démonů na tento svět a jeho by nikdy ani nenapadlo, že by mu někdo mohl pomoci. Kerin zase věří, že on jediný dokáže *cokoliv* vyřešit. Že nikdo jiný nic nezmuže. Nepoučil by se, ani kdyby zíral pravdě přímo do očí. Málem zabil sebe i Devu a také svůj lid. A Erdu. Se vším propojený, za nitky tahající, bez svědomí a jakéhokoliv vnitřního *lidského* hlasu, co by ho řídil.

Duše Zodpovědné plakala a naříkala nad vlastní bezradností a zbytečností tohoto pokryteckého, neobhajitelného jednání.

„To, co děláš, je špatné,“ procedila mezi zuby a očima propichovala starce. „Sám nejsi neomylný. To není *nikdo*.“

Erdu pokrčil rameny a dál na ni upíral malá očka.

„Není dobré, není špatné. Pouze rozhodnutí, co jsou třeba udělat.“

„Ale nemáš je dělat *jenom* ty!“

„Lidé se rozhodovat neumí. Často ani nechtějí.“ Erdu uchoopil hůl oběma rukama a přitiskl se k ní, jako by šlo o jediný pevný bod široko daleko. „Svět se otrásá,“ pronesl s nebývalým smutkem. „A někdo mu naslouchat *musí*.“

Čím déle se Arga na otrhaného starce dívala, tím víc ji zaplavovala tíha jeho myšlenek i tohoto prokletého místa. Připadalo jí, že ho chápe, ale vůbec s ním nesouhlasila. A tahle rozpolcenost jí brala vůli a energii. Povzdechla si a rozhodla se vytáhnout na světlo poslední neodkladné a palčivé trápení.

„Co se to děje s Devou? Proč dokáže to, co dělá? A co se stalo Kerinovi? Tam u kamenného stromu, při zúčtování s démony? Proč jsi za ním teď v Kamenném Městě přišel?“

Erdu pokýval hlavou, jako by věděl, že tyhle otázky přijdou. Ale než odpověděl, naznačil promrzlé ženě v propoceném kožešinovém oděvu, aby ho znovu následovala. Zrovna stáli před skalním převisem, kde ho Arga prvně objevila.

„Sedni si,“ nařídil Erdu a ukázal na místo u rovné kamenné stěny.

Arga se nepokoušela odporovat. Vyčerpání a zima jí obalily mysl a ona se prostě posadila. Erdu se postavil vedle ní, jednou rukou se opřel o skalisko a zavřel oči. Argu přepadl pocit, že skála jí pod nohama i za zády měkne a tvaruje se. Nejprve se lekla, ale rychle převládla příjemný klid. Tělem jí projelo teplo a mírné mravenčení a ona se mu poddala.

„Deva je výjimečná. Síla ji hledá a přistupuje k ní. Nevím proč, stejně jako to neví ona. Jsou tu okolnosti jejího zrození, ale... Ale její úloha...“ Stařec se odmlčel a založil ruce

na špičce křivé hole. „Její osud se nedá určit. A já doufám, že jsme se rozhodli dobře.“

Arga vnímala chmury halící starcův hlas. On *nevěděl*. Ale jí to připadalo vlastně jako vítězství.

„Kerinův osud.“ Erdu si povzdechl a ji z toho zamrazilo. „On se ztrácí. Nevím, jestli se ještě dokáže *najít*.“

„Něco jako ty?“ zeptala se útočně Arga a věnovala shrbenému muži nesouhlasný pohled. On si znovu povzdechl a zavrtěl hlavou.

„Ne,“ zašeptal. „Já jsem vaší součástí. Tou, o níž nevíte. Nebo ji mít nechcete. Ale on... nás *opustil*.“ Stařec se s pomocí hole posadil. „Kerin zanevřel na život. Otevřel se něčemu *jinému*.“

Arze se před očima zničehonic zjevil obraz černého prachu, z něhož jako žihadlo problesklo jedovatě žluté zářící oko. Lekla se a přitiskla se zády ke kamenné stěně.

„Ne. To není možné...“ vydechla a rukama si sevřela spánky. „Vždyť je jedním z *nás*.“

„Už ne,“ odvětil Erdu a smutně pokýval hlavou. „Ne úplně.“

„Proč jsi ho vyhledal?“ Cítila, že znovu selhává. Že prohrála jeden boj a teď prohrává další a další. Stejně jako vždy. „Co s ním chceš dělat, až se setkáte?“

„Zjistit, jestli je naděje. A jestli ne, tak ho... zastavit.“

„Tím myslíš *zabít*? Ty jsi šílený!“

„Ne. Já jenom *jsem*,“ prohlásil se znovu nabytým, nic neříkajícím klidem shrbený stařec, pozorující vysílenou a nešťastnou ženu sedící před ním. „Ale na tom už nezáleží.“

„Proč?“

„Protože Kerin i Deva jsou *pryč*. Už se nikdy nevrátí.“

„To ne...“ hlesla Arga. Na rty se jí drala otázka, jak něco takového může Erdu vědět. Uvědomila si ale svou skoro dětinskou hloupost, a tak se zeptala jinak.

„Co se stalo?“

„Devu znovu zahltila síla,“ odvětil stařec a mimoděk rukama přejížděl po holi položené v klíně. Arga si všimla, že dřevo je po celé délce osahané do hladka. „Zemřeli lidé. Ona i Kerin se vzdalují a já už je skoro necítím.“

„Proč mi vlastně tohle všechno říkáš, Erdu?“ Obtížená zmarem a bezmocí složila hlavu do dlaní. Ve všem se mýlila. A v ničem neuspěla. „Proč jsi mě k sobě *pustil*?“

„Protože nastal čas vystoupit ze stínu. Musím se vrátit ke svému lidu. Potřebuji jejich pomoc. A k tomu...“

Sevřel hůl oběma rukama. Pohledy se spojily.

„K tomu potřebuji pomoc *tvoji*.“

Věštby jsou věci těžko uchopitelnou i těžko pochopitelnou. Dokonce i v Estelonii, krajině zrcadel, zemi mystice zaslíbené, si jejich podstatu lidé vykládají způsobem zavádějícím.

Osoby mající cit pro spatření světa za závojem, světa, kde se odráží božská moudrost, jsou totiž často samy zdrojem onoho nepochopení. Necháávají se totiž unést skutečností, že tento dar vůbec mají, anebo věří, že ho mají. Nedívají se na sebe samotné ani na tento jev kriticky, nesnaží se pochopit a porozumět — místo toho se chytají obrazů jako faktů a vlastních pocitů jako vodítka k pravdě.

Samotná víra v mystické spojení s bohy a v nahlížení za závoj tak sama sebe bohužel brzdí. Pokud by si mystik připouštěl vlastní smrtelnost a nedokonalost, pokud by jako fakt přijal vlastní chybovost, dokázal by v pravdě za závojem objevit jevy mnohem rozmanitější a také hlubší.

Místní mystikové svůj vhled berou jakožto věc samozřejmou. Samozřejmou z pohledu toho, že vidí to, co vidět mají. Nezpochybňují samotný obraz či pocit, s odůvodněním, že i to, co vidí, má daný, božský důvod.

Pokud by ovšem člověk dokázal být v myšlení střízlivý a za závoj vstupoval s pochybnostmi a snahou pochopit místo pouze pozorovat, dokázal by víc.

Estelonský argument, že snaha o vlastní výklad a kreativitu je nepřijatelná, jelikož se tak dokonalý božský obraz špiní a mlží nekompetentním lidským dotekem, shledávám mylným a zavádějícím. Naopak, člověk předpokládající, že svou nedokonalou a nepřipravenou myslí snadno uchopí

a popíše to, co za závojem vidí, je paradoxně přesně to špinění a mlžení, o němž Esteloňané mluví.

Prorocství a věštby se ve Stříbrné věži nachází nespočet. Přístup k nim je mi sice umožněn, pro plnou orientaci v nich mi však chybějí zkušenosti předávané po generace mezi místními archiváři. Přesto ale docházím k několika důležitým závěrům.

Věštby se často mýlí. Tento jev zdůvodňují Esteloňané následujícími fakty. Věštba se naplnila, pouze se nepodařilo události vystopovat. Nebo se události vystopovat podařilo, ale byly špatně popsány. Nebo, a tady celá věc nabývá zajímavosti, se význačně změnily okolnosti, za nichž se na věštbu nahlíželo v minulosti. Prakticky nastala událost větší důležitosti, a ta celý proces změnila.

Podle tohoto modelu, s očividnou neochotou a širokými mezerami mně nastíněného místními archiváři, je skutečnost proměnlivá a těžko navigovatelná. Proč tedy ale někteří mystikové dokáží nahlížet za závoj s větší přesností než jiní? Mohou být obdařeni větším štěstím v proudu skutečnosti nežli jiní, nebo jsou prostě lepší?

Proud skutečnosti, nahlédnutelný v podobě otisku božské vůle za závojem obyčejného světa, je podle mne ve své podstatě uchopitelný, nikoli proměnný, jak tvrdí Esteloňané. Jde pouze o to, že skrze vlastní zkostnatělý pohled nedokáží překonat překážky a bariéry. Kritický a schopný mozek by se správným darem dokázal skutečné zázraky.

Zároveň rozumím estelonské strnulosti a upjatosti k jím známým faktům a úhlům pohledu. Už tak se pohybují na hraně, z níž je lehké sklouznout z obyčejného nahlížení za závoj ke snaze zneužívat a manipulovat, což je cesta zapovězená, vedoucí pomalu, ale jistě až k Vědoucím a magickým válkám a tyraním.

Také musím přiznat — kvůli korektnosti k sobě samému i problematice prorocství —, že čím jsou proroci a mystikové a jejich věštby zdánlivě přesnější, tím je jejich podání pohledu

za závoj mlhavější a neurčitější, což k obšírné interpretaci svádí a jejich slovům zajišťuje mnohem vyšší úspěšnost, neboť lidé, kteří věřit chtějí, si najdou pravdu snáz, jelikož představitivost mantinely významu natahuje lehce.

Ať už ale schopnost nahlížet za závoj hodnotíme jakkoliv a skutečnost považujeme za proměnlivou nebo plynulou — i když těžko uchopitelnou a popsatelnou —, jedna věc je více než znepokojivá.

Estelonské věštby se nedokáží dívat dál než do určitého bodu naší vzdálené budoucnosti. Vzniká dojem, že za tímto bodem už nejsou žádné události k předpovídání. Esteloňané to zdůvodňují tím, že proroctví se neřídí harmonogramem a že budoucnost se postupně otevírá. Slabší proud zdůvodnění říká, že skutečnost v onom bodě bude natolik zauzlovaná, že jenom doopravdy výjimečně nadaná mysl dokáže tímto proniknout a pochopit.

Já ovšem tyto názory nesdílím. Jsou tvořené ortodoxním, netvárným estelonským myšlením a cítím z nich umělý, naučený klid. Budoucnost může být nejasná, ale pokud lidé za závojem narážejí na překážku takovýchto rozměrů, odpovědi nemůže být pouze trpělivé vyčkávání.

Kdyby se tak našla mysl dostatečně otevřená, aby za závoj nahlížela jinak! Protože pokud mám pravdu a skutečnost proudí stále vpřed, jediné vysvětlení dostatečně rozumné se nabízí to, že hledíme tváří v tvář konci světa. A pokud se mylím, je třeba člověka naprosto výjimečného, aby pravdu za závojem pochopil a v klíčových místech budoucnosti udělal rozhodnutí taková, která tento konečný, neprostupný bod rozmotají, a tím dají lidem znovu naději.

NEDOKONČENÉ PAMĚTI

O POVAZE VĚŠTBY, NAHLÉDNUTÍ ZA ZÁVOJ

FRANTIŠEK, MISTR SPRÁVCE ESTELONSKÝ, ROK 136

Ohromný pták letěl mrazivým vzduchem. Křídla, rozepjatá přes čtyři metry široko, pomalými, silnými pohyby udržovala výšku a rychlost. Dokonalý zrak zkoumal krajinu desítky kilometrů daleko a Elisianské království hluboko dole vypadalo jako vzdálený, zmenšený svět.

Překonal Vrbenskou vrchovinu. Sledoval Nerské nížiny, zatímco po pravé straně se v mracích ztrácely ostré vrcholy pohoří Kelad. Potom už konečně uviděl v ohromné dálce svůj cíl.

Agradienův trůn. Nejvyšší hora království. Tyčila se k nebi z rozsáhlého, ale nízkého Blanamerského pohoří a svou pozicí vyznačovala střed celých Plání. U úpatí se Agradienův trůn zdvíhal zvolna, ale díky obrovské základně nakonec vystoupal až do výšin, kde sníh nikdy neroztával. Spodní svahy ještě pokrývaly lesy, ale skalnatý ledový vrchol, po většinu času schovaný v závoji mračen, byl bílý a bez života.

Tuto majestátní, obrovitou horu dosud žádný člověk nezdolal, a pokud ano, nežil dost dlouho, aby o tom stihl povyprávět. Oprádaly ji nejrůznější legendy, ale ta nejdůležitější a nejznámější, podle níž se také jmenovala, pravila, že na samém vrcholu sídlí Agradien, bůh zimy, ledu a spánku. Ze svého trůnu vypouští sníh a mrazivý vítr, aby na Pláních

zavládla zima a přikryla je bílým pláštěm. Když nastane čas růstu a nového života a král bohů Martel rozlije do světa čerstvé, horké sluneční paprsky, Agradien se uloží ke spánku a v navždy zamrzlém sídle vyčkává, dokud znovu nepřijde jeho čas.

A jeho čas právě přicházel. Zima se probouzela a razila si cestu napříč královstvím. A při jejím probouzení se vzduchem šířila *zpráva*.

Obrovský kondor, plující nebem směrem k horskému masivu, legendu určitě neznal. Přesto nahoru k nedosažitelnému vrcholu nemířil, i když zdolat by ho dokázal.

Svůj let cílil k prastaré pevnosti na úpatí hory, zbudované samotným Rondonem za úsvitu Elisianského království. Tam se dravec narodil a cestu z Posledního Přání na Vrbenské vrchovině k Agradienovu trůnu už za život vykonal mnohokrát. Pokaždé přepravoval ty nejdůležitější zprávy. Protože on do cíle dorazil vždy a bez potíží.

Před sebou už viděl známé kamenné opevnění. Zamířil k vysoké věži, proletěl širokým portálem do prostorné místnosti a usadil se na nízkém dřevěném stole. U něho seděli dva muži zabalení do dlouhých teplých plášťů a hráli kostky. Jen co jim dravec přerušil hru, vyskočili a začali pracovat. První odepjal kondorovi z nohy pouzdro a rozeběhl se do pevnosti. Druhý donesl maso a ptáka nakrmil.

Zvenčí bylo sídlo pořád stejně klidné, ale útroby ožily jako probuzené mraveniště. Ledová tvrz stála tiše a klidně na úpatí nejvyšší hory království. Kolem neživých kamenných stěn se snášela zima a padala na království. Zanedlouho se však z jedné věže rozletěly desítky poštovních holubů do všech světových stran a ticho a klid zmizely.

V tom okamžiku se už odsud nešířila jenom zima, ale také *zprávy*.

Informace o událostech v Posledním Prání už našly cestu napříč celým královstvím. A vévodové, guvernéři a mistři teď přemítali a upínali myšlenky k nejistým událostem nejbližší budoucnosti. Zpráva o masakru pomocí temné magie zasáhla všechny jako blesk z čistého nebe. Už delší dobu se množily všemožné povídačky, ale skutečná tragédie těchto rozměrů vypadala na první pohled jako výmysl a nejapný žert. Ovšem o těchto věcech by se nikdo žertovat neodvážil.

Lidé jako bez dechu čekali, co se stane *teď*.

Jenže zatímco většina z nich se mračila, strachovala nebo nervózně přecházela po místnostech, několik málo se *usmívalo*.

Aranéského vévodu zastihla zpráva ve vojenském ležení nedaleko hlavního města Dely. Pravidelná armáda čítala jen dva tisíce mužů, ale zato dokonale vycvičených, vyzbrojených, schopných a vzdělaných. K vydržování obrovského vojska nebyl důvod, prostředky ani politické opodstatnění, a tak to nikdo z vládců nedělal. Protože už taková skutečnost by nejspíš válku vyvolala a o tu nikdo nestál.

Téměř nikdo.

Vévoda Haiden se na válku připravoval celý život. Bojoval v té před dvaceti lety, při níž zemřel jeho otec Tasten. Poučil se z jeho chyb. Plánoval. Mnohem víc *přemýšlel*. A také, a dost možná především, mnohem lépe odhadoval lidi.

Jednou z promyšlených a nenápadných věcí byl i tento vojenský tábor. Vojáci na sobě pracovali prakticky celý život.

Někteří, stejně jako on sám, zažili občanskou válku před dvaceti lety, a ti, co ji nezažili, se k vojsku přidali už v útlém mládí. Život zasvětili Aranésii a tomu, že až znovu vytáhnou do boje, získají pro svoji vlast elisianský trůn. Šanci k boji vítali kdekoliv, kde se objevila příležitost, dokonce i mimo hranice vlastního vévodství. A kromě toho také usilovně studovali.

Procházeli bojové záznamy a strategie uplynulých válečných století. Diskutovali o eventualitách a řešili bezpočet scénářů, jaké jenom válka napříč královstvím mohla nabídnout. Menší operace trénovali naživo, a protože Aranésie nabízela dostatečně rozmanité přírodní podmínky, vojáci už za ta dlouhá léta tréninku zažili prakticky všechno — od bojů v průsmycích, dobývání a bránění opevněných míst, přímých střetů, léček a tajných operací, až po konstrukční a taktické problémy horských oblastí a vodních toků. Ve velitelských úlohách se střídali a pilovali jak rychlé, účinné a bezprostřední rozhodování menších skupin přímo na bojišti, tak teoretický taktický obraz na úrovni celých armád.

To, co právě teď vévodu Haidena obklopovalo, byl dokonale sehraný a roky dřiny a studia zocelený důstojnický sbor. Nešlo pouze o pár dobře vycvičených a vyzbrojených lidí. Na malém prostoru se tu shromáždila obrovská důstojnická armáda čekající jen na to, až ji někdo doplní vojáky.

Aranéské a temoréské kovárny a zbrojnice produkovaly už dlouhá léta spoustu zbraní a zbrojí. Šlo o perfektní práci a zboží místních řemeslníků se dobře prodávalo všude a vyváželo se i za oceán do Zlaté země. Nejenže se tím plnila vévodská pokladna, ale v průběhu let také pomalu a jistě tajné sklady ukryté v úbočí Šedých hor. Tyto zbrojnice by dokázaly během několika dnů vybavit do plné bojové pohotovosti desítky tisíc mužů. Ve správném okamžiku se tak Aranésie dokázala proměnit v obrovskou válečnou mašinerii.

Vévoda Haiden teď trpělivě vyslechl svého syna, který mu z Dely, hlavního města Aranésie, přijel osobně předat zprávu. Když Varden domluvil, vévoda si založil ruce za záda a pozoroval život ve vojenském ležení. Vojáci si hleděli svého, a pokud vévodové nevydávali zvláštní rozkazy, pouze je zdravili pokynutím hlavy. Na zbytečné ceremonie si Aranésie nepotrpěla. A tak za vysokými palisádami, mezi hrubými dřevěnými budovami a stany, pocukrovanými zbytky nedávné sněhové vánice, běžel život jako dobře namazaný stroj.

Varden stál vedle otce a vyčkával. Věděl, že klidnému a vypočítavému muži se teď v hlavě honí všemožné scénáře, a až z nich vytvoří dostatečně uspokojivý obraz, teprve potom o něm promluví. Zhluboka vdechoval mrazivý vzduch a pozoroval vojáky trénující na blízkém čtvercovém prostoru mezi stany. Stoupala z nich pára a cvičné dřevěné zbraně plnily tábor typickým třaskavým zvukem.

Vojenské ležení navštěvoval rád. Místní strohost, účelnost a organizovaná výkonnost ho hrála u srdce. Cítil se pyšný. Tady, na tomto místě, ho vždy přešly veškeré pochyby — pokud kdy nějaké měl — o tom, kdo má stát v čele Elisianského království a vést ho v těžkých časech.

Haiden se nepřítomně díval směrem k ohromným štítům Šedých hor zvedajícím se jako vzdálené, mlžné pozadí vojenského ležení. Většina lidí si pod nimi připadala malá a nevýznamná. Aranéští vládci však ne. Čím větší se jevily hory, tím větší se cítili i oni.

Haiden se usmál. Otočil dokonale oholenou hlavu k synovi a konečně promluvil.

„Vše vychází lépe, než jsme mohli doufat. Znamenitější důvod pro tvoji návštěvu Mořské Brány bychom vymysleli těžko.“

„To je pravda, otče. Je tahle situace pro nás vážně tak dobrá? Těžko říct, jak se za současných okolností lidé zachovají. Citadela může věci ošklivě zamotat. Potřebujeme si být *jisti*.“

„Strach a nebezpečí nutí lidi přiklánět se k síle. A my jim sílu ukážeme. Tahle událost je dar. Musíme ho využít.“

„Rozumím.“

Varden sledoval otce, v jehož ostrém obličejí a pronikavých očích teď pozoroval nebývalou jiskru.

„Na cestu se vypravíš okamžitě. Rozkazy na určená místa dorazí dávno před tebou.“ Varden souhlasně pokýval hlavou. Vévoda k němu přistoupil a položil mu ruce na široká ramena, schovaná v cestovní kožené zbroji podšité kožešinou. „Společně vrátíme království sílu a slávu. Společně se postavíme tomu, co přijde, tomu, co ostatní nevidí nebo vidět nechtějí. Hodně štěstí, synu.“

Muži se pravýma rukama pevně chytili za předloktí a vyměnili si krátké, odhodlané pohledy.

„Potkáme se u vítězství, otče.“

Bez dalších obřadností se Varden otočil a vydal se ke stájím. Haiden ho sledoval, dokud nezmizel za nejbližším stanem, načež pokynul jednomu z osobních strážců. Po několika větách muž odběhl.

Vévoda se opět ponořil do zamyšleného klidu a pozoroval život ve vojenském ležení. Už v něm ale nepřítomným pohledem viděl něco mnohem, *mnohem* víc.

Aranésie dlouhé roky spala. On teď ale vydal rozkazy, které ji opět probudí.

Zpráva o čarodějnici zapůsobila daleko silněji, než by si kdo vůbec troufal hádat. Pokud by se ukázala jako pravdivá, magie se vrátila. A tomu lidé věřit nechtěli. Magie byla *zlá*. Po dlouhých staletích sice netušili proč, o to horší pocity však najednou vyvolávala.

Nejistota, nevědomost a strach.

Jezdci, kteří vyjeli.

Nebeský řád dávno plnil úlohu podstatně jinou, než kvůli které původně vznikl, a jeho aktivity směrem k magii a magické době se vymezovaly už výhradně k potírání jakýchkoliv zmínek a povědomí o ní. Hrozba a hrůza, které její dávná tyranie v lidech dřív vzbuzovala, se úplně vytratily. Zůstal pouze stín a jakýsi nepříjemný pocit. A tak to, co se údajně odehrálo v Posledním Přání, otřáslo do základů současným vnímáním světa. Podobně jako zpráva, že vymyšlení bubáci vašeho dětství najednou začali vylézat zpod postelí.

Důležitost této chvíle však spočívala ještě v něčem jiném. Království prosperovalo. Až na drobnější potyčky místního charakteru se dařilo udržovat obecný mír. Obchodní spojení se Zlatou zemí nabízelo všem vévodstvím nové a výhodné možnosti a díky proudu zboží a peněz se zemí šířila i jakási nečekaná pospolitost. Celé věci také pomáhal fakt, že drtivá většina obchodu procházela skrz Mořskou Bránu, takže se s hlavním městem všichni snažili udržovat vztahy přátelské a vstřícné.

Na druhé straně už ale také všichni zapomínali na válku a zkázu a utrpení. Klid a blahobyt lidem obyčejným i vznešeným obrušovaly hrany obezřetnosti a peníze a vliv do nich vpouštěly myšlenky, co by se tam před dvaceti lety dostat nemohly.

A teď přišla vraždící čarodějnice a uvedla věci znovu do pohybu.

Zeka, hlavní město Vikandského vévodství a zároveň nejjihněji položené sídlo celých Plání, momentálně žila obrovským festivalem, *barevným průvodem*, který slavil prodlužování léta. Lidé chtěli přilákat pozornost krále bohů Martela, aby sledoval velkolepou slavnost a spolu s ním se teplo zdrželo ještě alespoň chvíli. Divoký, pestrobarevný zmatek proudil ulicemi, hrála hudba a vzduch plnila vůně pečeného masa, čerstvých koláčů a rozmanitého alkoholu.

Zimu tu lidé vnímali úplně jinak než jinde v království. Zekou protékala řeka Mlhovice a její teplá voda ten skutečný chlad do města nikdy nepustila. Vytékala z Vikandovy tůně, obrovského teplého jezera na západě země, a korytem oddělovala království od prastarého Sinerského pralesa na jihu. Rozlehlým oblastem kolem Vikandovy tůně dominovaly horké prameny a gejzíry, pozvolna směrem na východ ustupující zdánlivě nekonečné úrodné krajině zvlněné kopečky a dolinami.

Pastviny, lesy, pole a sady doplňovaly malebnou krajinu, kam až oko dohlédlo, a přinášely Vikandskému vévodství blahobyt, jehož si místní lidé užívali plnými doušky. Slavnosti a festivaly tu byly téměř na denním pořádku, od těch drobných venkovských, až po dva obrovské několika-týdenní, pořádané v hlavním městě na začátku zimy a při příchodu jara.

Vikand, král kovář, bůh železa a ohně, prý sídlil hluboko v zemi pod Vikandovou tůní a svými výhněmi a pecemi

ohříval vodu v jezeře i okolní krajinu a prameny. A stejně tak ohříval i lidská srdce. Vikandané byli veselí, přátelští, ale také temperamentní a výbušní. Milovali život a ruch, a k tomu patřilo i to, že pro ránu nikdy nechodili daleko.

Hlavní město Zeka představovalo ráj pro potulné i seriózní umělce, bardy, hazardní hráče, alchymisty a další různé podivíny. Kulturní předsudky tu nehrály velikou roli, a tak v tomto pestrobarevném městě hledali útočiště zvláštní lidé z celého království, dokonce i světa. Pokud se ukázali zábavní, užiteční, zajímaví a společenštití, zapadli mezi zdejší bez problémů.

Lidé tu ovšem špatně snášeli politiku a náboženství. Patřilo sice k všeobecně dobrým mravům autority uznávat a nepochybnovat, ale i tak místní odmítali jakoukoliv formu nátlaku a vnucování cizí vůle. Mohli jste si v klidu pro sebe číst náboženské texty a rozjímat, bez obav pořádat kázání a besedy, ale už ne veřejně vyvolávat a přesvědčovat, nebo dokonce jiné soudit za to, co si myslí.

Lidé tu takové situace řešili jednoduše, a tak tu o rvačky a potyčky nebyla nikdy nouze. Bezprostřední a vášniví obyvatelé cizopasně a *vzletné* myšlenky potlačovali v zárodku a podobným způsobem se stavěli i k ostatním mezilidským sporům, což běžně ústilo k oficiálním soubojům. Jelikož tu lidé dokázali ocenit dobré představení, většinou se tak dělo veřejně a s publikem. Málokdy takový souboj končil smrtí, šlo spíše o tradiční vikandský způsob rozsouzení, což nelibě nesli kněží Nebeského řádu. Zákony tady pochopitelně platily, ale pokud obě strany souhlasily, od soudu se ustoupilo a rozhodoval souboj. A horké vikandské hlavy se dlouho nerozmýšlely.

Vévoda Velfred patřil k mužům dělajícím vikandské povaze přímo čest. Kolem vznešeného sídla uprostřed Zeky proudil dav slavicí *barevný průvod* a on teď zajišťoval, aby

v paláci vládl stejný hluk jako venku. Horkokrevný muž s ozdobně pěstěným hnědozrzavým vousem a krátkými vlasy, oblečený do zlatorudě vyšívané vesty, jehož postavení zdůrazňovala úzká stříbrná koruna s několika diamanty, teď přecházel po místnosti, ostře gestikuloval a křičel na dva vojenské velitele. V ruce držel nedávno obdrženou zprávu a občas po ní pleskl prsty, takže se papír začínal trhat. Mezi vévodou a veliteli stál stůl, celý zakrytý rozličnými mapami, na nichž každý z trojice střídavě něco ukazoval, ale vše vždy nakonec utála důrazná gestikulace a vévodův křik.

Když debata skončila, velitelé se smířeně a souhlasně uklonili a odešli. Vévoda Velfred zmačkal zprávu do kuličky a hodil ji do krbu, kde ji okamžitě pohltily plameny. Přistoupil ke stolu, vytáhl od pasu úzkou zdobenou dýku a prudce ji zarazil do jedné z map. Pak vyrazil ke dveřím vedoucím na širokou kamennou terasu, kde se připojil k manželce a úzkému kruhu vybraných lidí a společně jedli, pili, radovali se, kynuli davům a sledovali ohromné oslavy kolem paláce.

Úzká dýka zabodnutá ve stole se ještě chvíli chvěla. Když se rukojeť konečně zastavila, zdála se místnost klidná a opuštěná. V krbu praskalo dřevo a zvenčí sem doléhal hluk slavicích zástupů, ale to vše bzučelo pouze kdesi v pozadí okamžiku. Proto i tiché zavržení dveří najednou působilo rušivě. Do místnosti se protáhl muž ve služebnickém oděvu, neslyšně prošel pokojem a rozhlédl se. V krbu zahlédl poslední černé zbytky papíru, načež pozornost upřel ke stolu s mapami. Prohlédl si dýku zabodnutou do středu Aranésie a potom i zbytek rozložených dokumentů.

Vytratil se stejně tiše, jako se objevil. Dveře opět zapadly a nic nenasvědčovalo tomu, že opuštěnou místnost kdy navštívil.

Venku zatím celá Zeka žila a hýřila. Kolem řeky Mlhovice se táhl líný mlžný opar, což na podzim a v zimě nebylo

vůbec neobvyklé, řeka nakonec podle této zvláštnosti dostala i jméno.

Kdyby se perspektiva vznesla vzhůru nad město, postupně by zanikal hluk a rozkrýval se pohled na celé jižní hranice Elisianského království. Teplá, ozávojená Mlhovice tu oddělovala svým několik set kilometrů dlouhým tokem prastarý, hustý, neprobádaný Sinerský prales na jihu od úrodného a zalidněného Vikandského vévodství na severním břehu. V dávných dobách prales zasahoval mnohem hlouběji do vnitrozemí, ale lidé z něj trpělivou prací neustále ukrajovali, takže teď už hustá stromová hradba začínala až jižně od Mlhovice, jejíž koryto lidé využívali pro svážení a zpracování pokácených stromů.

Zeka ležela až v poslední čtvrtině toku, v místě, kde se do Mlhovice vlévala mnohem menší řeka jménem Bláznova voda, přitékající z jihu ze Sinerského pralesa. Jako nejjižněji položená bašta lidí tu Zeka zdůrazňovala ostrou hranici mezi civilizovaným světem a nekonečnou, neprostupnou lesní masou a svou nespoutaností, životem a vášněmi dávala jasně najevo, na které straně této hranice stojí.

Žádné hlavní město se jí nepodobalo. Ale, při vší upřímnosti, to platilo i pro ostatní města. Ani jedno nebylo stejné jako jiné, z čehož sice Elisianské království čerpalo rozmanitost a krásu, ale také rozpory a nepochopení.

V úplně jiné situaci než Zeka, přibližně čtyři sta kilometrů severně, za Hadím hřbetem — dlouhým úzkým pásem kopců spojujícím Blanamerské pohoří se Šedými horami a oddělujícím Vikandké vévodství od Gistenského — ležel na břehu obrovského Tichého jezera Pátý Stín, hlavní město Gistenského vévodství. Jestliže Zeka představovala rozhraní naprosté divočiny a civilizace, Pátý Stín byl zase místem, kde tato rozmanitá civilizace alespoň částečně stírala vnitřní rozdíly, kulturní nesrovnalosti a spory velmi odlišných částí království.

U Tichého jezera se střetávaly hranice čtyř vévodství a vytékala z něho řeka Rula, po níž se dalo nákladními loděmi doplnout bezpečně až do Mořské Brány. Tiché jezero bylo prakticky jedno velké obchodní překladiště a Pátý Stín jeho nejdůležitějším přístavem.

Gistenské vévodství všechny války uplynulých staletí zakusilo plnými doušky. Rovné, nepříliš úrodné planiny neposkytovaly žádné přírodní překážky a záchytné body, takže se přes něj boje většinou přelily jako velká voda několikrát tam i nazpět a zanechaly za sebou jen bídu a zmar. Z Gistenců to ukovalo lidi silné a přizpůsobivé, ale zároveň cynické, bez národní hrdosti a snahy si k čemukoliv budovat pouto.

Řídce osídlené gistenské roviny proto příliš měst a osad případným cestovatelům k návštěvě nenabízely. Kolem řek se trochu hospodařilo a na planinách se občas objevila nepočetná dobytčí stáda, ale budovat rozlehlá a prosperující

sídla, vhodná pro generace růstu a rozkvětu, to už Gistenci dávno nezkoušeli.

Život je naučil, že upínat se k čemukoliv, co šlo spálit nebo zbořit, vůbec nestojí za námahu. A tento pragmatismus a cynismus vedl k tomu, že se většina obyvatelstva vévodství soustředila v hlavním městě, roztaženém po pobřeží Tichého jezera, kde se živili čímkoliv, co je příliš nesvazovalo. Pátý Stín tak byl rájem obchodníků, překupníků, zprostředkovatelů služeb všeho druhu a v neposlední řadě samozřejmě podvodníků.

Politický i obchodní vztah mezi severskými zeměmi s Aranésií v čele a zbytkem království byl poněkud komplikovaný. Seveřané stáli za většinou občanských válek a bojů uplynulých staletí a ani v období míru se napětí nikdy úplně nevytratilo. Tiché jezero tak představovalo jakousi neutrální zónu a Pátý Stín přijatelný uzel obchodního styku pro všechny zúčastněné strany.

Gistenci se přizpůsobili komukoliv a čemukoliv, a tak bohatli nejen díky příhodné poloze, ale také ochotě do čehokoliv vstoupit jako vítání prostředníci. Díky své tvárnosti a apolitičnosti také jako jediní významnějším způsobem obchodovali s Estelonií, západním, uzavřeným sousedem, od zbytku světa odděleným až přes sto metrů vysokým Měsíčním zlomem.

Fleradony tedy do gistenské pokladny plynuly vrchovatě. Jejich bohatství však zůstávalo dobře skryté. Pátý Stín byl vlastně ohromné rozlezlé tržiště a vysoké, honosné budovy, obvykle na prosperitu poukazující, by tu nikdo nenašel. Gistenci své vlastnictví ukládali napříč celým královstvím, takže se lidé s gistenským bohatstvím setkávali nevědomky na každém kroku. Jejich nejdůležitější obchodní artikl byl ale dle nejlepší tradice nespalitelný a nezbouratelný.

Informace.

Gistenci ovládali největší síť špehů a tajných spolupracovníků v celém království. Pátý Stín se jimi hemžil a s informacemi se tu obchodovalo stejně jako třeba s rybami, obilím nebo železem. Vévodství nevydržovalo pravidelnou armádu a veškeré bezpečnostní složky spadaly přímo pod pravomoci místní tajné služby. Oficiální strážce v Pátém Stínu jste tak poznali až v okamžiku, kdy vám ukázaly malý měděný odznak.

Gistenci už v přímý boj dávno nevěřili. Místo toho se snažili správně rozhodovat nebo ovlivňovat rozhodnutí ostatních. Obrovská pavučina vedoucí napříč celým královstvím se sbíhala ve velikém sídle, obehnaném kamennou zdí, ještě zvýšenou kovovým plotem. Rušné a frekventované brány zdobily šikmé stříbrné pruhy na černém pozadí. Uvnitř prostorné budovy se dvěma podzemními a dvěma nadzemními patry se hemžili lidé a starali se o množství papírů, balíčků nebo různě spolupracujících osob.

V nejvyšším patře, z něhož vedlo jedno přímé schodiště do impozantní, izolované zahrady, od zbytku města oddělené pětimetrovými kamennými stěnami, sídlil vévoda s rodinou.

A zahradou se právě teď vévoda procházel. Nechal ji vybudovat už před mnoha lety jako své útočiště, schované před okolním hektickým světem.

Zima teď zahradu uspala, ale holé stromy a keře prozrazovaly, že jde sice o udržovaný, avšak hustý a divoce působící prostor. Tento kousek přírody nesloužil jako okrasný umělý obrázek. Působil spíš jako místo, kam se dalo *uniknout*.

Vévoda Adam si přitáhl teplý plášť a procházel úzkými pěšinami zimní zahradou. Občas se zastavil, pohladil větev a pokýval hlavou. Za necelých dvacet let sice vše ještě nedorostlo do úplné dospělosti, ale ten ohromný kus, jaký rostliny za ty roky urazily, ho hrál u srdce.